

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2014/92/EU IRÁNYELVE**(2014. július 23.)****a fizetési számlákhoz kapcsolódó díjak összehasonlíthatóságáról, a fizetésiszámla-váltásról és az alapszintű fizetési számla nyitásáról, illetve használatáról****(EGT-vonatkozású szöveg)**

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 114. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Központi Bank véleményére ⁽¹⁾,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽²⁾,

rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽³⁾,

mivel:

- (1) Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 26. cikkének (2) bekezdése alapján a belső piac egy olyan, belső határok nélküli térség, amelyben biztosított az áruk, a személyek, a szolgáltatások és a tőke szabad mozgása. A belső piac széttagoaltsága káros az Unió versenyképességére, növekedésére és az Unión belüli munkahelyteremtésre nézve. A belső piac megvalósítása szempontjából elengedhetetlen a megfelelő működését gátló közvetlen és közvetett akadályok elhárítása. A lakossági pénzügyi szolgáltatások terén hozott belső piaci uniós intézkedések már jelentős mértékben hozzájárultak a pénzforgalmi szolgáltatók határokon átnyúló tevékenységének fejlesztéséhez, a fogyasztók rendelkezésére álló választék bővítéséhez és az ajánlatok minőségének, valamint átláthatóságának javításához.
- (2) Ezzel összefüggésben a 2007/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽⁴⁾ (a továbbiakban: a pénzforgalmi irányelv) alapvető átláthatósági követelményeket állapított meg a pénzforgalmi szolgáltatók által a fizetési számlákkal összefüggésben nyújtott szolgáltatások után felszámított díjakra vonatkozóan. Ez lényegesen megkönnyítette a pénzforgalmi szolgáltatók tevékenységét, mivel egységes szabályokat hozott létre a pénzforgalmi szolgáltatások nyújtása és a biztosítandó információk tekintetében, csökkentette az adminisztratív terheket, és költségmentesítést tett lehetővé a pénzforgalmi szolgáltatók számára.
- (3) A belső piac zökkenőmentes működése és a modern, társadalmilag befogadó gazdaság fejlődése egyre inkább függ a pénzforgalmi szolgáltatások egyetemes biztosításától. Az ehhez kapcsolódó bármely új jogszabálynak az intelligens uniós gazdasági stratégia részét kell képezniük, amelynek keretében ténylegesen figyelembe kell venni az erőteljesebben kiszolgáltatott fogyasztók igényeit.

⁽¹⁾ HL C 51., 2014.2.22., 3. o.

⁽²⁾ HL C 341., 2013.11.21., 40. o.

⁽³⁾ Az Európai Parlament 2014. április 15-i álláspontra (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2014. július 23-i határozata.

⁽⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2007. november 13-i 2007/64/EK irányelve a belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 97/7/EK, a 2002/65/EK, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról és a 97/5/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 319., 2007.12.5., 1. o.).

- (4) Amint azonban az Európai Parlament az alapvető banki szolgáltatásokhoz való hozzáférésről szóló – a Bizottságnak szóló ajánlásokat is tartalmazó – 2012. július 4-i állásfoglalásában jelezte, még többet kell tenni a lakossági banki ágazat belső piacának javítása és fejlesztése érdekében. Jelenleg a díjak átláthatóságának és összehasonlíthatóságának hiánya, valamint a fizetésiszámla-váltás nehézségei továbbra is akadályozzák a teljes mértékben integrált piac kialakítását, és hozzájárulnak a lakossági banki ágazatban tapasztalható gyenge versenyhez. Az említett problémákkal foglalkozni kell, és színvonalas egységesítési megoldásokat kell találni.
- (5) A belső piac jelenlegi feltételei visszatartják a pénzforgalmi szolgáltatókat attól, hogy gyakorolják a letelepedés vagy a szolgáltatásnyújtás szabadságához való jogukat az Unió területén, mivel nehézséget jelent számukra, hogy egy új piacra való belépéskor ügyfeleket szerezzenek. Egy új piacra való belépés gyakran komoly befektetést jelent. Az ilyen befektetés csak akkor indokolt, ha a szolgáltató az adott piacon elegendő lehetőséggel és megfelelő fogyasztói kereslettel számolhat. Az a tény, hogy a lakossági pénzügyi szolgáltatások tekintetében alacsony a fogyasztói mobilitás, nagymértékben magyarázható a díjak és a kínált szolgáltatások átláthatóságának és összehasonlíthatóságának hiányával, valamint a fizetésiszámla-váltással kapcsolatos nehézségekkel. Az említett tényezők a keresletet is elfojtják. Ez különösen érvényes a határokon átnyúló esetekben.
- (6) Emellett a hatályos tagállami szabályozási keretek széttagoltsága is jelentős akadálya lehet a belső piac megvalósításának a fizetési számlák terén. A fizetési számlákra – különösen a díjak összehasonlíthatóságára és a fizetési számla-váltásra – vonatkozó, jelenlegi nemzeti szintű előírások tagállamonként eltérőek. A számlaváltásra vonatkozó egységes, kötelező uniós szintű intézkedések hiánya nemzeti szinten különböző gyakorlatokhoz és intézkedésekhez vezetett. Az említett különbségek még szembetűnőbbek a díjak összehasonlíthatósága terén, mert ebben a tekintetben még önszabályozó jellegű intézkedések sem léteznek uniós szinten. Ha az említett különbségek a jövőben még jelentősebbé válnak – hiszen a pénzforgalmi szolgáltatók jellemzően a nemzeti piacokra szabják a gyakorlatukat –, az megemeli a határokon átnyúló működés költségét a belföldi szolgáltatók költségeihez képest, és rontja a határokon átnyúló üzleti tevékenység vonzerejét. A határokon átnyúló belső piaci tevékenységet gátolják azok az akadályok, amelyekbe akkor ütköznek a fogyasztók, ha külföldön kívánnak fizetési számlát nyitni. A jelenleg fennálló korlátozó számlanyitási kritériumok akadályozhatják az uniós polgároknak az Unión belüli szabad mozgását. Ha minden fogyasztónak jogában áll fizetési számlát nyitni, az lehetővé teszi a belső piacon való részvételüket, és azt, hogy kiaknázzák a belső piac kínálta előnyöket.
- (7) Emellett, mivel egyes potenciális ügyfelek nem nyitnak fizetési számlát, vagy azért, mert elutasítják őket, vagy pedig azért, mert nem kapnak megfelelő termékre vonatkozó ajánlatot, a pénzforgalmi szolgáltatások iránti potenciális kereslet jelenleg nincs teljes mértékben kiaknáva az Unióban. A fogyasztók szélesebb belső piaci részvétele tovább ösztönözné a pénzforgalmi szolgáltatókat arra, hogy új piacokra lépjenek be. Emellett azon feltételek megteremtése, amelyekkel valamennyi fogyasztó számára biztosítható a fizetési számla nyitásához, illetve használatához való jog, szükséges a belső piacon való részvételük előmozdításához és annak lehetővé tételéhez, hogy kiaknázzák a belső piac kínálta előnyöket.
- (8) A bankszektor önszabályozási kezdeményezés keretében uniós szinten foglalkozott a díjak átláthatóságával és összehasonlíthatóságával. Az erre vonatkozó kezdeményezésről azonban nem született végleges megállapodás. A számlaváltásra vonatkozóan az Európai Bankszektori Bizottság 2008-ban közös elveket állapított meg, amelyek az ugyanazon tagállamban található bankok által kínált fizetési számlák közötti váltáskor alkalmazható mechanizmusmodellre is kiterjednek. Az említett közös elvek alkalmazása azonban – tekintettel nem kötelező jellegükre – az egész Unióban következtelen volt, és nem járt kielégítő eredménnyel. A közös elvek továbbá csak a nemzeti szinten végrehajtott fizetésiszámla-váltásra vonatkoznak, és nem terjednek ki a határokon átnyúló számlaváltásra. Végül, az alapszintű fizetési számlához való joggal összefüggésben a Bizottság a 2011/442/EU ajánlásban ⁽¹⁾ felkérte a tagállamokat arra, hogy legkésőbb hat hónappal az ajánlás közzétételét követően hozzák meg az ajánlás alkalmazásának biztosításához szükséges intézkedéseket. Jelenleg csak néhány tagállam teljesíti az ajánlásban foglalt fő elveket.

⁽¹⁾ A Bizottság 2011. július 18-i 2011/442/EU ajánlása az alapszintű fizetési számlához való hozzáférésről (HL L 190., 2011.7.21., 87. o.).

- (9) A hatékony és zökkenőmentes pénzügyi mobilitás hosszú távú támogatása érdekében alapvetően fontos egy egységes szabályrendszer kidolgozása az alacsony fogyasztói mobilitás problémájának kezelésére, mindenekelőtt a fizetési számlákkal összefüggő szolgáltatások és díjak összehasonlításának javítása és a fizetési számla-váltás ösztönzése érdekében, valamint annak elkerülésére, hogy azokat a fogyasztókat, akik más tagállamban szándékoznak számlát nyitni és használni, hátrányos megkülönböztetés érje tartózkodási helyük alapján. Fontos továbbá olyan megfelelő intézkedések elfogadása, amelyek előmozdítják a fogyasztók részvételét a fizetési számlák piacán. Az említett intézkedések ösztönzik majd a pénzforgalmi szolgáltatók belépését a belső piacra, és egyenlő versenyfeltételeket biztosítanak, ezáltal erősítve a versenyt és a források hatékony elosztását a lakossági pénzügyek uniós piacán, ami a vállalkozások és a fogyasztók előnyére szolgál. A díjakra vonatkozó átlátható tájékoztatás és a számlaváltási lehetőségek az alapszintű pénzforgalmi számlák igénybevételéhez való joggal együtt azt is lehetővé teszik az uniós polgárok számára, hogy az Unión belül könnyebben mozogjanak és vásároljanak, így kihasználhassák a teljes mértékben működőképes belső piac előnyeit a lakossági pénzügyi szolgáltatások terén, és hozzájárulnak a belső piac továbbfejlesztéséhez.
- (10) Létfonosságú annak biztosítása is, hogy ez az irányelv ne akadályozza az innovációt a lakossági pénzügyi szolgáltatások terén. Minden évben új technológiák – például mobil banki szolgáltatások és értéktároló kártyák – jelennek meg, amelyek elavulttá tehetik a fizetési számlák jelenlegi modelljét.
- (11) Ez az irányelv nem akadályozza meg a tagállamokat abban, hogy szigorúbb rendelkezéseket tartsanak érvényben, illetve vezessenek be a fogyasztók védelme érdekében, amennyiben e rendelkezések összhangban vannak az uniós jog és ezen irányelv szerinti kötelezettségeikkel.
- (12) Az ezen irányelv díjak összehasonlíthatóságára és a számlaváltásra vonatkozó rendelkezéseinek a 2007/64/EK irányelvben meghatározott valamennyi pénzforgalmi szolgáltatóra vonatkozniuk kell. Az ezen irányelv alapszintű fizetési számla nyitásához, illetve használatához való jogra vonatkozó rendelkezéseinek csak a hitelintézetekre kell vonatkozniuk. Ezen irányelv minden rendelkezésének érintenie kell az olyan fizetési számlákat, amelyek révén a fogyasztók a következő tranzakciókat végre tudják hajtani: pénz elhelyezése, készpénzfelvétel, harmadik felekhez irányuló és harmadik felektől érkező fizetési műveletek végrehajtása, illetve fogadása, beleértve az átutalást is. Következésképpen a tranzakcióknak csak szűkebb körét lehetővé tevő számlákat ki kell zárni ezen irányelv hatálya alól. Például a megtakarítási számlák, a hitelkártyaszámlák, amelyeken általában kizárólag hitelkártya-tartozás visszafizetése céljából helyeznek el pénzt, a jelzáloghitelből és folyószámlából álló konstrukciók (ún. egyenlítő hitelek), illetve az elektronikuspénz-számlák elvben nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá. Amennyiben azonban ezeket a számlákat napi fizetési tranzakciók lebonyolítására használják fel, és az összes fent felsorolt jellemzővel rendelkeznek, akkor ezen irányelv hatálya alá fognak tartozni. A vállalkozások számlái, még ha kis- vagy mikro-vállalkozásról van is szó – a magánszemélyként vezetett számlák kivételével – nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá. A tagállamok egyéb pénzforgalmi szolgáltatókra és egyéb fizetési számlákra, például a fizetési műveletek szűkebb körét lehetővé tevő fizetési számlákra is ki kell tudniuk terjeszteni az irányelv alkalmazását.
- (13) Mivel az alapszintű fizetési számla ezen irányelv alkalmazásában a fizetési számlák egy típusának minősül, az átláthatósági és számlaváltási rendelkezéseknek ezekre a számlákra is vonatkozniuk kell.
- (14) Az irányelvben található fogalom meghatározásoknak a lehető legnagyobb mértékben összhangban kell lenniük más uniós jogi aktusok fogalom meghatározásaival, különösen a 2007/64/EK irányelv, valamint a 260/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽¹⁾ fogalom meghatározásaival.
- (15) Fontos, hogy a fogyasztók megértsék a díjakat, össze tudják hasonlítani az egyes pénzforgalmi szolgáltatók ajánlatait, és megalapozott döntést tudjanak hozni arra vonatkozóan, hogy melyik számla felel meg a leginkább az igényeiknek. Nem hasonlíthatók össze a díjak, ha a pénzforgalmi szolgáltatók különböző terminológiát alkalmaznak ugyanarra a szolgáltatásra, és eltérő a nyújtott információ formátuma. Az egységesített terminológia a fizetési számlákhoz kapcsolódó legjellemzőbb szolgáltatások díjára vonatkozó, egységes formátumban megjelenített, célirányos tájékoztatással együtt segítheti a fogyasztókat a díjak megértésében és összehasonlításában.

(¹) Az Európai Parlament és a Tanács 2012. március 14-i 260/2012/EU rendelete az euroátutalások és -beszedések technikai és üzleti követelményeinek megállapításáról és a 924/2009/EK rendelet módosításáról (HL L 94., 2012.3.30., 22. o.).

- (16) A fogyasztók számára a tömör, egységesített és a különböző pénzforgalmi szolgáltatók közötti összehasonlítást megkönnyítő információ lenne a leghasznosabb. A fizetesiszámla-ajánlatok összehasonlítása céljából a fogyasztók rendelkezésére bocsátott eszközöknek nem lenne pozitív hatásuk, ha a különböző ajánlatok díjait tartalmazó hosszú listák áttekintésére fordított idő nem állna arányban a legjobb ár-érték arányú ajánlat kiválasztásával járó előnnyel. Ezen eszközöknek több megjelenésüknek kell lenniük, és azokat fogyasztói tesztelésnek kell alávetni. Ebben a szakaszban a túl sok információ kockázatának elkerülése és a végrehajtás meggyorsítása érdekében csak a tagállamokban legjellemzőbb megnevezések és fogalommeghatározások tekintetében célszerű egységesíteni a díjakkal kapcsolatos terminológiát.
- (17) A díjakkal kapcsolatos terminológiát a tagállamoknak kell meghatározniuk, lehetővé téve a helyi piacok sajátosságainak figyelembevételét. Ahhoz, hogy valamely szolgáltatás jellemzőnek minősüljön, legalább egy tagállami pénzforgalmi szolgáltató esetében díjkötelesnek kell lennie. Emellett, amennyiben bizonyos szolgáltatások nagyobb számú tagállamra jellemzőek, az ilyen szolgáltatások meghatározására használt terminológiát uniós szinten kell egységesíteni, hogy ezáltal a fizetési számlára vonatkozó ajánlatokat könnyebben össze lehessen vetni az egész Unióban. A tagállami listák megfelelő mértékű egységesítése céljából az 1093/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽¹⁾ által létrehozott európai felügyeleti hatóságnak (Európai Bankhatóság – EBH) iránymutatást kell kibocsátania, hogy segítse a tagállamokat a legszélesebb körben használt és a fogyasztóknak a legtöbbbe kerülő szolgáltatások tagállami szintű meghatározásában. Ennek érdekében a tagállamoknak 2014. december 18-ig tájékoztatniuk kell a Bizottságot és az EBH-t arról, hogy mely hatóságoknak címezzék ezeket az iránymutatásokat.
- (18) Miután a tagállamok összeállították a nemzeti szinten díjköteles legjellemzőbb szolgáltatásokat, valamint a megnevezéseket és fogalommeghatározásokat tartalmazó tervezett listát, az EBH-nak meg kell vizsgálnia ezeket a listákat, hogy szabályozástechnikai standardtervezetek révén megállapítsa, melyek azok a szolgáltatások, amelyek a tagállamok többségében azonosak, és ezekre egységesített uniós szintű megnevezéseket és fogalommeghatározásokat kell javasolnia az uniós intézmények mindegyik hivatalos nyelvén. Az EBH-nak biztosítania kell, hogy az egyes tagállamokban használt valamennyi olyan hivatalos nyelven, amely, az Unió intézményeinek hivatalos nyelve szolgáltatásonként csak egyetlen megnevezést használjanak. Ez azt jelenti, hogy a nemzeti sajátosságok figyelembevétele érdekében az Unió intézményeinek azonos hivatalos nyelvét használó különböző tagállamokban ugyanarra a szolgáltatásra különböző megnevezést alkalmazhatnak. Ezt követően a tagállamoknak fel kell venniük az alkalmazandó uniós szintű megnevezéseket a tervezett listájukra, és közzé kell tenniük ez alapján a végleges listáikat.
- (19) Annak érdekében, hogy a fogyasztók könnyebben összehasonlíthassák az belső piacon alkalmazott fizetesiszámla-díjakat, a pénzforgalmi szolgáltatóknak olyan díjjegyzéket kell a fogyasztók rendelkezésére bocsátaniuk, amely a fizetési számlákhoz kapcsolódó, tagállami szinten legjellemzőbb szolgáltatások nemzeti listájában felsorolt összes szolgáltatás után felszámított díjakat tartalmazza. A díjjegyzékben szükség szerint az uniós szinten megállapított egységesített kifejezéseket és fogalommeghatározásokat kell alkalmazni. Ez hozzájárulna a fizetési számlák piacán versenyben álló pénzforgalmi szolgáltatók közötti egyenlő versenyfeltételek kialakításához is. A díjjegyzék nem tartalmazhat semmilyen más díjat. Amennyiben egy pénzforgalmi szolgáltató a fizetési számlákhoz kapcsolódó legjellemzőbb szolgáltatások listáján szereplő valamely szolgáltatást nem nyújtja, akkor e szolgáltatás mellett fel kell tüntetnie például az „ezt a szolgáltatást nem nyújtjuk” megjelölést. A tagállamoknak elő kell tudniuk írni, hogy a díjjegyzékkel együtt a fogyasztók rendelkezésére álljanak bizonyos kiemelt mutatók, mint például egy általános költségmutató, amely a fizetési számlának a fogyasztó által fizetendő teljes éves költségét fejezi ki. Ennek érdekében, hogy a fogyasztók segítséget kapjanak a fizetési számlájukkal összefüggésben fizetendő díjak megértéséhez, rendelkezésükre kell bocsátani egy glosszáriumot, amely legalább a díjjegyzékben szereplő díjak és szolgáltatások világos, nem szakemberek számára is érthető és egyértelmű magyarázatát tartalmazza. A glosszárium hasznos eszközként szolgál majd a díjak jelentésének jobb megértéséhez, és hozzájárul ahhoz, hogy a fogyasztók a fizetesiszámla-ajánlatok szélesebb választékából választhassanak. A pénzforgalmi szolgáltatók számára elő kell írni azt is, hogy legalább évente költségmentesen tájékoztassák a fogyasztókat a fizetési számlájuk után felszámított valamennyi díjról, adott esetben a folyószámlahitel kamatlábáról és a hitelkamatlábáról is.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2010. november 24-i 1093/2010/EU rendelete az európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság) létrehozásáról, a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/78/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 331., 2010.12.15., 12. o.).

Ez nem sérti a 2008/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben⁽¹⁾ foglalt, a folyószámlahitelre vonatkozó rendelkezéseket. Utólagos információt is kell nyújtani egy külön erre a célra szolgáló „díjkimutatás” elnevezésű dokumentum útján. Ebben áttekintést kell adni a fizetési számlán jóváírt kamatról, valamint a fizetési számla használatával kapcsolatban felmerült valamennyi díjról, hogy a fogyasztó eligazodhasson a díjköltségeken, és felmérhesse, hogy szüksége van-e fogyasztási szokásainak megváltoztatására vagy szolgáltatóváltásra. Az az előny akkor lenne maximális, ha a díjakra vonatkozó utólagos tájékoztatás ugyanabban a sorrendben ismertetné a legjellemzőbb szolgáltatásokat, mint a díjakra vonatkozó előzetes tájékoztatás.

- (20) A fogyasztók igényeinek kielégítése céljából biztosítani kell, hogy a fizetési számlákhoz kapcsolódó díjakra vonatkozó tájékoztatás pontos, egyértelmű és összehasonlítható legyen. Az EBH-nak ezért a nemzeti hatóságokkal folytatott konzultációt és fogyasztói teszteleseket követően végrehajtástechnikai standardtervezeteket kell kidolgoznia a díjjegyzék és a díjkimutatás egységesített formája és a közös szimbólumok tekintetében annak biztosítására, hogy a fogyasztók számára azok érthetők és összehasonlíthatók legyenek. Minden egyes tagállamban minden díjjegyzékben és díjkimutatásban azonos formátumot kell alkalmazni, valamint a tételek sorrendjének és megnevezésének is azonosnak kell lennie, lehetővé téve a fogyasztók számára a két dokumentum összehasonlítását, és ezáltal az információk lehető legteljesebb körű megértését és felhasználását. A díjjegyzéknek és a díjkimutatásnak egyértelműen megkülönböztethetőnek kell lennie más dokumentumoktól. Ezenkívül a formátumok kidolgozásakor az EBH-nak azt is figyelembe kell vennie, hogy a tagállamoknak lehetőségük van arra, hogy a díjjegyzéket és a díjkimutatást a fizetési számlákra és a kapcsolódó szolgáltatásokra vonatkozó egyéb uniós vagy tagállami jogszabályokban előírt információkkal együtt bocsássák rendelkezésre.
- (21) Az uniós szintű terminológiának az egész Unión belüli következetes alkalmazása érdekében a tagállamoknak elő kell írniuk a pénzforgalmi szolgáltatók számára, hogy a fogyasztókkal folytatott kommunikáció során, ideértve a díjjegyzéket és a díjkimutatást is, az előírt uniós szintű terminológiát, valamint a végleges listában szereplő további nemzeti szintű egységesített terminológiát alkalmazzák. A pénzforgalmi szolgáltatóknak jogot kell kapniuk arra, hogy a fogyasztóknak szóló, szerződésbeli, kereskedelmi és marketing tájékoztatókban márkanéveket használjanak, amennyiben egyértelműen feltüntetik a megfelelő egységesített megnevezéseket is. Amennyiben a pénzforgalmi szolgáltatók márkanéveket használnak a díjjegyzékben vagy a díjkimutatásban, ezek csak az egységesített megnevezések mellett, a szolgáltatások másodlagos elnevezéseként, például zárójelben vagy kisebb betűmérettel szerepelhetnek.
- (22) A független összehasonlító weboldalak hatékony eszközt jelentenek a fogyasztók számára, mivel segítségükkel egy helyen tudják felmérni a különböző fizetésiszámla-ajánlatok előnyeit. E weboldalak révén megteremthető az egyensúly azon két igény között, hogy a tájékoztatás egyértelmű és tömör, ugyanakkor teljes körű és átfogó is legyen, hiszen segítségükkel a felhasználók igény esetén részletesebb információkhoz juthatnak. Ezek az oldalakon az ajánlatok lehető legszélesebb körének a bemutatására kell törekedni olyan módon, hogy az áttekintés reprezentatív legyen és a piac jelentős részére kiterjedjen. Emellett csökkenthetik a keresési költségeket, mivel a fogyasztóknak nem kell külön-külön beszerezniük az információkat a pénzforgalmi szolgáltatóktól. Elengedhetetlenül fontos, hogy az ilyen weboldalakon közölt tájékoztatás megbízható, pártatlan és átlátható legyen, és hogy a fogyasztók értesüljenek e weboldalak létezéséről. A tagállamoknak ezért tájékoztatniuk kell a nyilvánosságot e weboldalakról.
- (23) Ahhoz, hogy a fogyasztók pártatlan tájékoztatást kaphassanak a fizetési számlák után felszámított díjakról és az alkalmazott kamatlábakról, a pénzforgalmi szolgáltatóktól függetlenül működő, nyilvánosan hozzáférhető összehasonlító weboldalakat kell a rendelkezésükre bocsátani, ami azt jelenti, hogy a keresési funkció egyetlen pénzforgalmi szolgáltatót sem hozhat kedvező helyzetbe. A tagállamoknak ezért gondoskodniuk kell arról, hogy területükön legalább egy ilyen weboldal díjmentesen a fogyasztók rendelkezésére álljon. Az említett összehasonlító weboldalakat üzemeltethetik illetékes hatóságok, egyéb állami hatóságok és/vagy magánüzemeltetők, illetve az ezek nevében eljáró harmadik felek. A fizetési számlákhoz kapcsolódó díjakat összehasonlító funkció olyan meglévő weboldalakat is biztosítható, amelyek pénzügyi és nem pénzügyi termékek széles körét hasonlítják össze. E weboldalakat meghatározott minőségi kritériumok szerint kell működtetni, meg kell követelni többek között a tulajdonos adatainak a közlését, a pontos és naprakész információk nyújtását, a legutóbbi frissítés időpontjának megadását, az összehasonlítás alapjául szolgáló világos, objektív kritériumok megállapítását és azt, hogy az összehasonlítás a fizetésiszámla-ajánlatok széles körére terjedjen ki, amelyek a piac jelentős részét lefedik. A tagállamok számára lehetővé kell tenni annak meghatározását, hogy az összehasonlító weboldalakon milyen gyakran kell

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2008. április 23-i 2008/48/EK irányelve a fogyasztói hitelmegállapodásokról és a 87/102/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 133., 2008.5.22., 66. o.).

felülvizsgálni és aktualizálni a fogyasztóknak nyújtott tájékoztatást, figyelembe véve, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók általában milyen gyakran teszik naprakésszé a díjakra vonatkozó tájékoztatásukat. A tagállamoknak azt is meg kell határozniuk, hogy mi minősül a piac jelentős részét lefedő széles fizetésiszámla-ajánlati körnek, például felmérve a pénzforgalmi szolgáltatók számát és ennek alapján azt, hogy az egyszerű többség vagy ennél kevesebb elegendő lenne-e és/vagy a piaci részesedést és/vagy a hitelintézetek elhelyezkedését. Az összehasonlító weboldalakon a fizetési számlákhoz kapcsolódó legjellemzőbb szolgáltatásokat tartalmazó, az uniós szintű terminológiát alkalmazó listán szereplő szolgáltatások díjait kell összehasonlítani.

Célszerű, hogy a tagállamok előírassák, hogy ezek az oldalak egyéb információkat is hasonlítsanak össze, például a pénzforgalmi szolgáltatók által nyújtott szolgáltatások szintjét meghatározó olyan tényezőket, mint a fiókok vagy a bankjegykiadó automaták száma. Amennyiben valamely tagállamban csak egyetlen weboldal létezik, és ennek a működése megszűnik, vagy a weboldal már nem felel meg a minőségi kritériumoknak, a tagállamnak ésszerű időn belül biztosítani kell, hogy a fogyasztóknak egy másik tagállami szintű összehasonlító weboldal álljon a rendelkezésére.

- (24) A pénzforgalmi szolgáltatók gyakran a fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatásokon kívüli termékekkel vagy szolgáltatásokkal – például biztosítási termékekkel vagy pénzügyi tanácsadással – együtt, csomagban kínálnak fizetési számlát. Ez a gyakorlat lehetővé teheti a pénzforgalmi szolgáltatók számára, hogy diverzifikálják ajánlataikat és versenyezzenek egymással, ami végső soron előnyös lehet a fogyasztók szempontjából. A pénzügyi szektorban folytatott árukapcsolási gyakorlattal összefüggésben a 2009-es bizottsági tanulmányból, valamint a konzultációkból és a fogyasztói panaszokból azonban az derült ki, hogy egyes esetekben a pénzforgalmi szolgáltatók a fogyasztók által nem igényelt és a fizetési számlák szempontjából nem lényeges termékekkel – például lakásbiztosítással – egy csomagban is kínálják a fizetési számlákat. Emellett megfigyelhető, hogy az említett gyakorlat csökkentheti az átláthatóságot és az árak összehasonlíthatóságát, korlátozhatja a fogyasztók vásárlási lehetőségeit, és hátrányosan befolyásolhatja mobilitásukat. A tagállamoknak ezért biztosítaniuk kell, hogy amennyiben a pénzforgalmi szolgáltatók csomagban ajánlanak fizetési számlákat, a fogyasztók tájékoztatást kapjanak arról, hogy lehetséges-e a fizetési számlát külön megvásárolni, és ha igen, akkor külön tájékoztatást kapjanak arról, hogy a csomagba tartozó és külön megvásárolható minden egyes egyéb termék vagy szolgáltatás milyen díjakkal és költségekkel jár.
- (25) A fizetésiszámla-váltás eljárását az Unió egész területén harmonizálni kell. A jelenleg hatályos tagállami szintű intézkedések rendkívül sokfélék, és nem biztosítják a fogyasztók megfelelő szintű védelmét az összes tagállamban. Olyan jogalkotási intézkedések előírása, amelyek meghatároznák minden egyes tagállamban az említett szolgáltatásokat nyújtó pénzforgalmi szolgáltatókra vonatkozó főbb elveket, mind a fogyasztók, mind a pénzforgalmi szolgáltatók számára javítanák a belső piac működését. Ez egyrészt egyenlő feltételeket biztosítana azoknak a fogyasztóknak, akik másik tagállamban kívánnak fizetési számlát nyitni, mivel garantálná az azonos szintű védelem nyújtását. Másrészt pedig csökkentené a hatályos tagállami szintű szabályozási intézkedések közötti különbségeket, és ezáltal csökkentené azoknak a pénzforgalmi szolgáltatóknak az adminisztratív terheit is, amelyek több tagállamban kívánják a szolgáltatásaikat nyújtani. Következésképpen a számlaváltással kapcsolatos intézkedések megkönnyítenék a fizetési számlákkal összefüggő szolgáltatások nyújtását a belső piacon.
- (26) A számlaváltásnak nem kell szükségszerűen maga után vonnia azt, hogy a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató átruházza a szerződést az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatóra.
- (27) A fogyasztók számára csak akkor vonzó a fizetésiszámla-váltás, ha a folyamat nem jár túlzott adminisztratív és pénzügyi teherrel. A pénzforgalmi szolgáltatóknak ezért világos, gyors és biztonságos fizetésiszámla-váltási eljárást kell kínálniuk a fogyasztóknak, ideértve az alapszintű fizetési számlákat is. Ezeknek az eljárásoknak egyaránt rendelkezésre kell állniuk olyankor, amikor a fogyasztók pénzforgalmi szolgáltatót kívánnak váltani, és olyankor, amikor ugyanazon a pénzforgalmi szolgáltatón belül kívánnak másik fizetési számlára váltani. Ez lehetővé tenné, hogy a fogyasztók a legkedvezőbb piaci ajánlattal éljenek, és a meglévő fizetési számlájukról könnyen átváltsanak egy számukra feltehetően megfelelőbb számlára, függetlenül attól, hogy erre egyetlen pénzforgalmi szolgáltatón belül vagy különböző pénzforgalmi szolgáltatók között kerül sor. A pénzforgalmi szolgáltatók által a számlaváltási szolgáltatásért esetlegesen felszámított díjaknak ésszerűeknek kell lenniük, és összhangban kell állniuk a pénzforgalmi szolgáltatók részéről felmerült tényleges költségekkel.

- (28) A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy az olyan számlaváltások esetében, amikor mindkét pénzforgalmi szolgáltató a területükön található, az ezen irányelvben foglaltaktól eltérő rendelkezéseket hozzanak vagy tartsanak fenn, amennyiben ez egyértelműen a fogyasztó érdekét szolgálja.
- (29) A fogyasztó számára a számlaváltásnak a lehető legegyszerűbbnek kell lennie. Ennek megfelelően a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató feladata legyen az eljárásnak a fogyasztó nevében történő elindítása és lebonyolítása. A tagállamoknak további eszközöket – például technikai megoldásokat – is alkalmazni kell tudniuk a számlaváltási szolgáltatás kialakításakor. Ezek a további eszközök meghaladhatják az ezen irányelvben foglalt követelményeket, például a számlaváltási szolgáltatás rövidebb határidőn belül teljesíthető, vagy a pénzforgalmi szolgáltatóktól megkövetelhető, hogy a fogyasztó kérésére biztosítsák, hogy a korábbi fizetési számlára érkező átutalások a számlaváltásra vonatkozó meghatalmazás megérkezéséig számított meghatározott ideig automatikusan vagy manuálisan továbbkerüljenek az új fizetési számlára. A pénzforgalmi szolgáltatók önkéntesen is alkalmazhatnak ilyen további eszközöket, abban az esetben is, ha a tagállamok ezt nem írják elő.
- (30) A fogyasztó számára lehetővé kell tenni, hogy – lehetőleg az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál tartott egyetlen megbeszélésen – megbízza az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatót a beérkező átutalásoknak, rendszeres átutalási megbízásoknak és rendszeres beszédéseknek vagy azok egy részének az áthozatalával. E célból lehetővé kell tenni a fogyasztó számára, hogy egyetlen meghatalmazás aláírásával jóváhagyását adja minden egyes fent említett feladat elvégzéséhez. A tagállamok előírhatják, hogy a fogyasztó írásban adjon meghatalmazást, de adott esetben elfogadhatnak más, ezzel egyenértékű módszereket is, például ha automatizált számlaváltási rendszer áll rendelkezésre. Mielőtt a fogyasztó megadná a meghatalmazást, tájékoztatni kell a számlaváltás lebonyolításához szükséges valamennyi lépésről. A meghatalmazásban például fel lehet tüntetni a számlaváltási szolgáltatáshoz szükséges valamennyi feladatot, lehetővé téve a fogyasztó számára, hogy válasszon a különböző feladatok közül.
- (31) A sikeres számlaváltáshoz a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató együttműködésére is szükség van. A korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak meg kell adnia az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató számára az ahhoz szükséges információkat, hogy a fizetési megbízásokat át lehessen vinni a másik fizetési számlára. Az átadott információnak azonban a számlaváltáshoz szükséges mértékre kell korlátozódnia.
- (32) A tagállamközi számlanyitás megkönnyítése érdekében lehetővé kell tenni a fogyasztó számára, hogy – lehetőleg az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál tartott egyetlen megbeszélésen – megbízassa az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatót az összes rendszeres átutalási megbízásnak vagy azok egy részének, valamint – a fogyasztó által megjelölt időponttól – a beszédesi megbízásoknak az új fizetési számlára való áthozatalával, valamint részletes tájékoztatást kapjon az új fizetési számláról.
- (33) A fogyasztót nem érheti pénzügyi veszteség, így például nem kötelezhető semmilyen díj vagy kamat megfizetésére a számlaváltásban részt vevő pénzforgalmi szolgáltatók valamelyikének hibájából kifolyólag. A fogyasztóra különösen nem háríthatók át azok a pénzügyi veszteségek, amelyek pótlólagos díjak, kamatok és egyéb költségek megfizetéséből, valamint a fizetések késedelmes teljesítése miatt felszámított bírságokból, kötbérekből és bármilyen más pénzügyi hátrányból erednek.
- (34) A tagállamoknak garantálniuk kell, hogy azokat a fogyasztókat, akik fizetési számlát szándékoznak nyitni, ne érje hátrányos megkülönböztetés nemzetiségük vagy tartózkodási helyük alapján. Bár fontos, hogy a hitelintézetek biztosítsák, hogy ügyfeleik ne használják fel a pénzügyi rendszert jogellenes célokra, például csalásra, pénzmosásra vagy a terrorizmus finanszírozására, nem korlátozhatják azon ügyfeleiket, akik fizetési számla más országban történő nyitásával és használatával kívánják kihasználni a belső piac előnyeit. A 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ rendelkezései ezért nem szolgálhatnak indokál a kereskedelmi szempontból kevésbé vonzó ügyfelek elutasításának.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2005. október 26-i 2005/60/EK irányelve a pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről (HL L 309., 2005.11.25., 15. o.).

- (35) Az Unióban tartózkodásra jogosult fogyasztókat sem nemzetiségük, sem lakóhelyük miatt, sem pedig az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: a Charta) 21. cikkében említett egyéb alapon nem érheti hátrányos megkülönböztetés az Unión belül fizetésiszámla-nyitás igénylése, vagy az Unió belüli fizetési számlájuk használata során. Emellett az alapszintű fizetési számla nyitásának jogát a tagállamoknak a fogyasztó pénzügyi körülményeitől – például foglalkoztatási helyzetétől, jövedelmi szintjétől, hiteltörténetétől, illetve esetleges magáncsődjétől – függetlenül biztosítaniuk kell.
- (36) Az Unióban tartózkodásra jogosult és valamely tagállamban fizetési számlával nem rendelkező fogyasztók számára lehetővé kell tenni, hogy az adott tagállamban alapszintű fizetési számlát nyissanak és használjanak. Az „Unióban tartózkodásra jogosult személy” fogalmának ki kell terjednie mind az uniós polgárokra, mind a többek között a következő uniós jogi aktusokban rájuk ruházott jogokat már élvező harmadik országbeli állampolgárokra: az 1408/71/EGK tanácsi rendelet⁽¹⁾; a 2003/109/EK tanácsi irányelv⁽²⁾; a 859/2003/EK tanácsi rendelet⁽³⁾, valamint a 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽⁴⁾. A fogalomba bele kell tartozniuk a menekültek jogállásáról szóló 1951. július 28-i Genfi Egyezmény, az ahhoz fűzött 1967. január 31-i jegyzőkönyv és más vonatkozó nemzetközi egyezmények értelmében menedékjogért folyamodó személyeknek. A tagállamoknak továbbá a szolgáltatás igénybevevőjének fogalmát a területükön jelen lévő más, harmadik országbeli állampolgárokra is ki kell tudni terjeszteni.
- (37) A tagállamok számára biztosítani kell a lehetőséget, hogy a Szerződésekben garantált alapvető szabadságok maradéktalan tiszteletben tartása mellett előírják, hogy azok a fogyasztók, akik a területükön alapszintű fizetési számlát kívánnak nyitni, a számlanyitáshoz kapcsolódó valós érdekeiket tanúsítsák. A 2005/60/EK irányelvvel összhangban a pénzmossás megelőzése érdekében elfogadott követelmények sérelme nélkül, a valós érdek tanúsításához feltételként nem írható elő a hitelintézetek helyiségeiben való személyes megjelenés.
- (38) A tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy elegendő számú hitelintézet kínáljon alapszintű fizetésiszámlaszolgáltatást ahhoz, hogy e szolgáltatás minden fogyasztónak a rendelkezésére álljon, és ezáltal megelőzzenek mindennemű, fogyasztókkal szembeni megkülönböztetést, és megakadályozzák a verseny torzulását. A hitelintézetek ezen elegendő számának meghatározása során olyan tényezőket kell figyelembe venni, mint például a hitelintézetek hálózatának kiterjedése, a tagállam területének nagysága, a fogyasztók megoszlása e területen, az egyes hitelintézetek piaci részesedése, valamint az, hogy az alapszintű fizetési számlák csak egy kis részét képviselik-e a hitelintézet által kínált fizetési számláknak. Az alapszintű szolgáltatásokat biztosító fizetési számlának elvben a lehető legtöbb hitelintézet kínálatának a részét kellene képeznie annak érdekében, hogy a fogyasztók számára garantált legyen a lakóhelyükhöz közeli hitelintézethez való számlanyitás lehetősége, semmilyen módon ne érje őket hátrányos megkülönböztetés az ilyen számlák nyitása tekintetében, és ténylegesen használhassák e számlákat. A tagállamoknak biztosítaniuk kell különösen azt, hogy ne kerüljön sor semmilyen látható megkülönböztetésre olyan formában, mint például eltérő külsejű bankkártya vagy eltérő számla- vagy bankkártyaszám alkalmazása. A tagállamok ugyanakkor előírhatnak azt is, hogy alapszintű fizetési számlát csak a hitelintézetek egy szűkebb csoportja kínáljon, ennek azonban indokoltnak kell lennie például annak alapján, hogy a szóban forgó hitelintézetek az adott tagállam területén olyannyira kiterjedt hálózattal rendelkeznek, hogy minden fogyasztót ki tudnának szolgálni, anélkül, hogy a fogyasztóknak jelentős utat kellene megtenniük otthonuktól, hogy az adott bankfiókot elérjék. Az alapszintű fizetési számlákat igénybe vevő fogyasztókat továbbá nem szabad semmilyen módon megfélemlíteni, és a cél hatékonyabban megvalósítható úgy, ha a tagállamok e célra a hitelintézetek szélesebb körét jelölik ki.
- (39) A tagállamoknak lehetővé kell tenni, hogy bevezessenek bizonyos mechanizmusokat annak érdekében, hogy az állandó lakcímmel nem rendelkező fogyasztók, a menedékkérők és az olyan fogyasztók is teljes mértékben élhessenek az ezen irányelv által biztosított lehetőségekkel, akik nem kaptak tartózkodási engedélyt, de kitoloncolásuk jogi vagy ténybeli okokból nem lehetséges.

⁽¹⁾ A Tanács 1971. június 14-i 1408/71/EGK rendelete a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról (HL L 149., 1971.7.5., 2. o.).

⁽²⁾ A Tanács 2003. november 25-i 2003/109/EK irányelve a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállásáról (HL L 16., 2004.1.23., 44. o.).

⁽³⁾ A Tanács 2003. május 14-i 859/2003/EK rendelete az 1408/71/EGK és az 574/72/EGK rendelet rendelkezéseinek valamely harmadik ország e rendelkezések által pusztán állampolgárságuk okán nem érintett állampolgáira való kiterjesztéséről (HL L 124., 2003.5.20., 1. o.).

⁽⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2004. április 29-i 2004/38/EK irányelve az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 158., 2004.4.30., 77. o.).

- (40) Az alapszintű fizetési számlához kapcsolódóan fogyasztói kérésre igénybe vehető folyószámlahitel hitelintézetek általi biztosításának engedélyezésekor a tagállamoknak lehetővé kell tenni, hogy a folyószámlahitelt felső összeghatárhoz és futamidő-maximumhoz kössék. A tagállamoknak biztosítaniuk kell továbbá, hogy a kapcsolódó díjakról szóló információk vonatkozásában a fogyasztók átlátható tájékoztatást kapjanak. Végezetül, a hitelintézeteknek az alapszintű fizetési számlához kapcsolódó folyószámlahitel kínálásakor meg kell felelniük a 2008/48/EK irányelv rendelkezéseinek.
- (41) Annak érdekében, hogy a szolgáltatók az alapszintű fizetési számlák felhasználóit megfelelő módon szolgálják ki, a tagállamoknak meg kell követelniük a hitelintézetektől annak biztosítását, hogy az e számlákkal foglalkozó személyzet megfelelő képzettséggel rendelkezzen, valamint hogy a fogyasztókat ne érintse hátrányosan az esetlegesen felmerülő összeférhetlenség.
- (42) A tagállamoknak lehetővé kell tenni, hogy engedélyezzék a hitelintézetek számára, hogy az alapszintű fizetési számla nyitását megtagadassák azon fogyasztók esetében, akiknek az adott tagállamban már van egy legalább egyenértékű szolgáltatást nyújtó, aktív fizetési számlájuk. A hitelintézeteknek, annak megállapításához, hogy a fogyasztó rendelkezik-e már fizetési számlával, támaszkodni kell tudniuk a fogyasztó nyilatkozatára.
- (43) A tagállamok biztosítják, hogy a hitelintézetek az alapszintű fizetési számla iránti igényléseket az ezen irányelvben előírt határidőkön belül dolgozzák fel, és hogy az ilyen igénylés elutasítása esetén részletesen tájékoztassák a fogyasztót az elutasítás indokairól, kivéve, ha a tájékoztatás ellentétes lenne a nemzetbiztonsággal, a közrenddel vagy a 2005/60/EK irányelv rendelkezéseivel.
- (44) A fogyasztók számára garantálni kell az alapvető pénzforgalmi szolgáltatások egy bizonyos körének igénybevételi lehetőségét. Az alapszintű fizetési számlákhoz kapcsolódó szolgáltatásoknak magukban kell foglalniuk a pénzbevitel és a készpénzfelvétel lehetőségét. A fogyasztó számára lehetővé kell tenni olyan alapvető fizetési műveletek végrehajtását, mint a jövedelem, illetve juttatások fogadása, számlák rendezése, adók befizetése, valamint áruk és szolgáltatások vásárlása, többek között beszedéssel, átutalással, illetve fizetési kártya használatával. Biztosítani kell, hogy ezekkel a szolgáltatásokkal a fogyasztóknak lehetőségük legyen termékek és szolgáltatások online megvásárlására és arra, hogy adott esetben a hitelintézet online eszközein keresztül fizetési megbízásokat kezdeményezzenek. Az alapszintű fizetési számla azonban nem korlátozódhat online használatra, mivel ez akadályt jelentene az internet-hozzáféréssel nem rendelkező fogyasztók esetében. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a számlanyitáshoz, a számlavezetéshez és a fizetési számla megszüntetéséhez kapcsolódó szolgáltatások, valamint a készpénzbefizetés, készpénzfelvétel és a hitelkártyától eltérő fizetési kártyával végzett fizetési műveletek tekintetében ne vonatkozzon semmilyen korlát a fogyasztónak az ezen irányelvben meghatározott árképzési szabályok szerint lehetővé tett műveletek számára. Az alapszintű fizetési számlához kapcsolódó átutalási és a beszedési megbízások végrehajtása, valamint az alapszintű fizetési számlához kapcsolódó, hitelkártyával végrehajtott műveletek tekintetében a tagállamok számára lehetőséget kell biztosítani az ezen irányelvben meghatározott árképzési szabályok szerint a fogyasztó számára biztosítandó műveletek minimális számának a meghatározására, feltéve, hogy az ezen műveletekhez kapcsolódó szolgáltatásokat a fogyasztó saját célra veszi igénybe. Annak meghatározásakor, hogy mi minősül személyes célra történő igénybevételnek, a tagállamoknak figyelembe kell venniük az általános fogyasztói magatartást és a bevett kereskedelmi gyakorlatot. A minimális szám túllépése után végzett műveletekért felszámított díjak semmiképpen sem lehetnek magasabbak a hitelintézet szokásos árképzési gyakorlata szerinti díjaknál.
- (45) Az alapszintű fizetési számlához kapcsolódóan kínálandó szolgáltatások körének és a biztosítandó fizetési műveletek minimális számának meghatározásának folyamata során figyelembe kell venni a tagállami sajátosságokat. Előfordulhat például, hogy egy adott tagállamban bizonyos szolgáltatások a fizetési számla teljes körű használatának garantálásához alapvetőnek minősülnek, mivel széles körben használatosak a tagállamban. Egyes tagállamokban például máig széles körben használják a csekkeket, míg más tagállamokban igen ritkán. Ennek az irányelvnek tehát lehetővé kell tennie, hogy a tagállamok meghatározzanak bizonyos további szolgáltatásokat, amelyek tagállami szinten alapvetőnek minősülnek, és amelyeket ezért az alapszintű fizetési számla keretében biztosítani kell. A tagállamoknak továbbá biztosítaniuk kell, hogy azok a díjak, amelyeket a hitelintézetek az ilyen, alapszintű fizetési számlához kapcsolódó további szolgáltatások ellenében felszámolnak, ésszerűek legyenek.

- (46) Az alapszintű fizetési számlát díjmentesen vagy ésszerű díj felszámításával kell biztosítani annak érdekében, hogy a fogyasztók lehető leg szélesebb köre számára legyen elérhető. A tagállamoknak lehetővé kell tenni, hogy annak érdekében, hogy a bankszámlával nem rendelkező, kiszolgáltatót fogyasztókat a lakossági bankszolgáltatási piac igénybevételére bátorítsák, előírhatják, hogy az alapszintű fizetési számlákat az ilyen fogyasztók számára különösen kedvező feltételek mellett – például ingyenesen – kell biztosítani. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy szabadon döntsenek arról, milyen mechanizmust alkalmaznak azoknak a fogyasztóknak az azonosítására, akik élhetnek a kedvezőbb feltételek mellett biztosított alapszintű fizetési számlák előnyeivel, feltéve, hogy a mechanizmus garantálja, hogy e kiszolgáltatót fogyasztóknak valóban lehetőségük legyen alapszintű fizetési számlát nyitni, illetve használni. Ez a megközelítés mindenesetre nem érintheti azt a minden fogyasztót megillető jogot – a nem kiszolgáltatókat is ideértve –, hogy legalábbis ésszerű áron biztosított legyen számukra az alapszintű fizetési számla nyitásának, illetve használatának lehetősége. Emellett a szerződésben meghatározott feltételek be nem tartása esetén a fogyasztót terhelő minden további díjnak szintén ésszerűnek kell lennie. A tagállamoknak a tagállami sajátosságok figyelembevételével kell meghatározniuk, mi minősül ésszerű díjnak.
- (47) A hitelintézetek csak rendkívüli körülmények között utasíthatják vissza az alapszintű fizetési számla nyitását vagy mondhatják fel a fizetésiszámla-szerződést, például a pénzmosásra és a terrorizmus finanszírozására, vagy a bűncselekmények megelőzésére és kivizsgálására vonatkozó jogszabályok be nem tartása esetén. Az elutasítást még ezekben az esetekben is csak az teheti indokolttá, ha a fogyasztó nem felel meg az említett jogszabályoknak, de az nem, hogy a jogszabályoknak való megfelelés ellenőrzése túlságosan nagy terhet jelent vagy költséges. Adódhatnak mindazonáltal olyan esetek, amikor a fogyasztó esetleg visszaél az alapszintű fizetési számlanyitási és -használati jogával. Lehetővé kell tenni például, hogy egy adott tagállam az olyan fogyasztóval szemben, aki bűncselekményt – például hitelintézettel szembeni súlyos csalást – követett el, a hasonló esetek előfordulásának megakadályozása céljából engedélyezi a hitelintézetek számára, hogy az bizonyos intézkedéseket foganatosítsanak. Ilyen intézkedés lehet például az adott fogyasztó valamely alapszintű fizetési számlanyitási, illetve -használati jogának egy bizonyos ideig való korlátozása. Előfordulhatnak továbbá olyan esetek, amikor szükség lehet a fizetési számla nyitása iránti kérelem előzetes elutasítására az olyan fogyasztók azonosítása céljából, akiknek a számára biztosítani lehetne a fizetési számla kedvezőbb feltételek melletti igénybevételének a lehetőségét. Ilyen esetben a hitelintézetnek tájékoztatnia kell a fogyasztót, hogy a díj ellenében biztosított fizetési számla iránti kérelmük elutasítása esetén az ingyenes alapszintű fizetési számla nyitása céljából igénybe veheti az ezen irányelvben meghatározott egyedi mechanizmust. Azonban mindkét fenti külön esetnek korlátozottnak és specifikusnak kell lennie, és a nemzeti jog pontosan meghatározott rendelkezésein kell alapulnia. A tagállamoknak lehetővé kell tenni, hogy annak meghatározásánál, hogy a hitelintézetek milyen további esetekben tagadhatják meg a fizetési számlát a fogyasztóktól, a lehetséges okok közé sorolhassák a közrendi és közbiztonsági okokat is.
- (48) A tagállamoknak és a hitelintézeteknek világos és érthető tájékoztatást kell adniuk a fogyasztóknak az alapszintű fizetési számla megnyitásához és használatához kapcsolódó jogokról. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a kommunikációs intézkedések elégségesek és megfelelően célzottak legyenek, és eljussanak különösen a bankszámlával nem rendelkező, kiszolgáltatót és mobilis fogyasztókhoz. A hitelintézeteknek aktívan, elérhető módon biztosítaniuk kell a fogyasztók számára a tájékoztatást, és megfelelő segítséget kell nyújtaniuk a fogyasztók számára a kínált alapszintű fizetési számlák konkrét jellemzőire, a kapcsolódó díjakra, a használat feltételeire, valamint azokra a lépésekre vonatkozóan, amelyeket a fogyasztóknak az alapszintű fizetési számla nyitásához való joguk gyakorlása céljából követniük kell. A fogyasztókat mindenekelőtt tájékoztatni kell arról, hogy a kiegészítő szolgáltatások megvásárlása nem kötelező az alapszintű fizetési számla nyitásához, illetve használatához.
- (49) A tagállamoknak támogatniuk kell az olyan intézkedéseket, amelyek arra irányulnak, hogy bővítsék a leginkább kiszolgáltatót fogyasztók ismereteit, illetve útmutatást és segítséget nyújtsanak számukra pénzügyeik felelős kezelésében. Tájékoztatásra van szükség arról is, hogy milyen útmutatással szolgálhatnak a fogyasztók számára a különböző fogyasztói szervezetek és a nemzeti hatóságok. A tagállamoknak bátorítaniuk kell a hitelintézetek azon kezdeményezéseit is, amelyek az alapszintű fizetési számla biztosításának és a független pénzügyi ismeretterjesztésnek az összekapcsolására irányulnak.
- (50) Annak megkönnyítése érdekében, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók tagállamközi alapon is kínálni tudják szolgáltatásaikat, az illetékes hatóságok közötti együttműködés, információcsere és vitarendezés céljából az ezen irányelv betartásáért felelős illetékes hatóságként ugyanazokat kell kijelölni, mint amelyek az 1093/2010/EU rendeletben foglaltak szerint az EBH égisze alatt működnek, vagy egyéb tagállami hatóságokat, amennyiben ez utóbbiak az ezen irányelv szerinti feladataik teljesítése keretében együttműködnek az EBH égisze alatt működő hatóságokkal.

- (51) A tagállamoknak ki kell jelölniük az ezen irányelv betartásának biztosítására felhatalmazott illetékes hatóságokat, és biztosítaniuk kell, hogy azok rendelkezzenek a feladataik teljesítéséhez szükséges összes vizsgálati és végrehajtási hatáskörrel, illetve megfelelő erőforrásokkal. Az illetékes hatóságok ezen irányelv bizonyos aspektusai tekintetében a jogi döntés meghozatalára hatáskörrel rendelkező bíróságokhoz benyújtott kereset, illetve adott esetben fellebbezés útján is eljárhatnak. Ez lehetővé tenné a tagállamok számára – különösen olyan esetekben, amikor az ezen irányelvben foglalt rendelkezéseket a polgári jogba ültetik át –, hogy a szóban forgó rendelkezések végrehajtását a vonatkozó szervekre és a bíróságokra hagyják. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy az ezen irányelvben megállapított különféle kötelezettségek érvényesítésére más és más illetékes hatóságot jelöljenek ki. Egyes rendelkezések esetében például a tagállamok kijelölhetik a fogyasztóvédelem érvényesítéséért felelős illetékes hatóságokat, más rendelkezések esetében pedig dönthetnek a prudenciális felügyeleti hatóság mellett. A különböző illetékes hatóságok kijelölésének a lehetősége nem érintheti a folyamatos felügyeletre, valamint az illetékes hatóságok közötti együttműködésre vonatkozó, ezen irányelvben előírt kötelezettségeket.
- (52) Az ebben az irányelvben megállapított jogokat és kötelezettségeket illető viták rendezésére a fogyasztóknak jogot kell biztosítani az érdemi és hathatós alternatív vitarendezési eljáráshoz. Ezt a 2013/11/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ az ilyen tárgyú szerződéses jogviták tekintetében már biztosítja. Emellett azonban a fogyasztóknak az ezen irányelvből eredő jogokat és kötelezettségeket érintő, a szerződésüket megelőző viták esetén is biztosítani kell az alternatív vitarendezési eljáráshoz való jogot, például ha megtagadják tőlük az alapszintű fizetési számla nyitását, illetve használatát. Ez az irányelv tehát úgy rendelkezik, hogy a benne megállapított jogokat és kötelezettségeket illető viták rendezésére a fogyasztóknak jogot kell biztosítani az alternatív vitarendezési eljáráshoz, függetlenül attól, hogy szerződésre vonatkozó vagy szerződés előtt felmerülő vitáról van szó. Az alternatív vitarendezési eljárásnak és az ezt végző fórumoknak meg kell felelniük a 2013/11/EU irányelv követelményeinek. Az ezen irányelvnek való megfeleléshez szükséges a fogyasztók személyes adatainak feldolgozása. Az adatfeldolgozást a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában a 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽²⁾ szabályozza. Ennek az irányelvnek ezért összhangban kell lennie a 95/46/EK irányelvben meghatározott szabályokkal.
- (53) A tagállamoknak első alkalommal ennek az irányelvnek a hatálybalépésétől számított négy éven belül, majd két évente megbízható éves statisztikákat kell gyűjteniük a jelen irányelv által bevezetett intézkedések működéséről. Indokolt, hogy ehhez bármely megfelelő információforrást felhasználjanak, és az információkat el kell juttatniuk a Bizottsághoz. A Bizottságnak a tagállamoktól kapott információk alapján az első alkalommal ezen irányelv hatálybalépésétől számított négy év elteltével, majd két évente jelentést kell benyújtania.
- (54) A piaci fejlemények, például új típusú fizetési számlák és pénzforgalmi szolgáltatások megjelenése, valamint az uniós jog egyéb területeinek fejleményei, illetve a tagállami tapasztalatok figyelembevétele érdekében öt évvel az irányelv hatálybalépését követően el kell végezni az irányelv felülvizsgálatát. A felülvizsgálaton alapuló jelentésnek tartalmaznia kell a Bizottság által az ezen irányelv vonatkozásában kezdeményezett kötelelességesszegési eljárások listáját. Tartalmaznia kell továbbá egy felmérést az ezen irányelv hatálya alá tartozó fizetési számlákért a tagállamokban felszámított díjak átlagos szintjéről, annak vonatkozásában, hogy a bevezetett intézkedések javították-e a fogyasztók körében a fizetési számlák díjainak megértését és a fizetési számlák összehasonlíthatóságát, hogy könnyebbé vált-e a fizetésiszámla-váltás, valamint hogy hány számlatulajdonos váltott fizetési számlát az irányelv átültetése óta.

Elemezni kell továbbá az alapszintű fizetési számlát kínáló szolgáltatók számát és azt, hogy hány ilyen számlát nyitottak többek között a korábban bankszámlával nem rendelkező fogyasztók, hogy melyek a tagállamok bevált gyakorlatai a pénzforgalmi szolgáltatások igénybevételét illetően kirekesztett fogyasztók számának a csökkentésére, valamint hogy éves szinten, átlagosan milyen díj kerül felszámításra az alapszintű fizetési számlákért. Fel kell mérnie a fizetési számlák uniós szintű hordozhatóságának bevezetéséből fakadó költségeket és előnyöket, és annak a keretrendszernek a megvalósíthatóságát is, amely egyazon tagállamon belül biztosítaná a fizetési műveletek automatikus átirányítását egyik fizetési számláról a másikra, és ehhez kapcsolódóan automatikus értesítést küldene a fizetést fogadó vagy a fizető félnek a művelet átirányításáról; továbbá a számlaváltási szolgáltatások olyan esetekre való kiterjesztéséről, amikor a korábbi és az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató más-más tagállamban található. Ki kell terjednie továbbá a meglévő intézkedések hatékonyságának felmérésére, valamint

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2013. május 21-i 2013/11/EU irányelve a fogyasztói jogviták alternatív rendezéséről, valamint a 2006/2004/EK rendelet és a 2009/22/EK irányelv módosításáról (HL L 165., 2013.6.18., 63. o.).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 1995. október 24-i 95/46/EK irányelve a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 281., 1995.11.23., 31. o.).

annak vizsgálatára, hogy szükség van-e további intézkedésekre a pénzügyi kirekesztés felszámolása, illetve a társadalom kiszolgáltatott tagjainak a túlzott eladósodottság kapcsán való segítségnyújtás terén. Értékelni kell azt is, hogy a csomagban kínált termékek esetében a pénzforgalmi szolgáltatók által nyújtandó tájékoztatásra vonatkozó előírások elegendőek-e, vagy szükség van-e további intézkedésekre. Ugyancsak fel kell mérnie, hogy szükség van-e további intézkedésekre az összehasonlító webhelyek kapcsán, illetve szükség van-e az összehasonlító webhelyek akkreditálására. A Bizottságnak a jelentést be kell nyújtania az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, adott esetben jogalkotási javaslatokkal kiegészítve.

- (55) Ezen irányelv tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és – az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 6. cikke (1) bekezdésével összhangban – megfelel a Charta által elismert elveknek.
- (56) Mivel ezen irányelv célját – nevezetesen azt, hogy elősegítse a fizetési számlákhoz kapcsolódó díjak összehasonlíthatóságát, a fizetésiszámla-váltást és az alapszintű fizetési számla nyitását, illetve használatát – a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban a piaci fragmentáltság leküzdésének és az egyenlő uniós versenyfeltételek biztosításának szükségessége miatt e célok jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat az EUSZ 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez a határozat nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket.
- (57) A tagállamoknak és a Bizottságnak a magyarázó dokumentumokról szóló, 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozatával⁽¹⁾ összhangban a tagállamok vállalták, hogy az átültető intézkedéseikről szóló értesítéshez indokolt esetben mellékelnek egy vagy több olyan dokumentumot, amely részletesen ismerteti az irányelv elemei és az azt átültető nemzeti jogi eszközök megfelelő részei közötti kapcsolatot. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó úgy ítéli meg, hogy indokolt ilyen dokumentumok átadása.
- (58) Az európai adatvédelmi biztossal konzultációt folytattak,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. FEJEZET

TÁRGY, HATÁLY ÉS FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK

1. cikk

Tárgy és hatály

(1) Ez az irányelv a fogyasztóknak az Unióban vezetett fizetési számlák után felszámított díjak átláthatóságára és összehasonlíthatóságára, a tagállamon belüli fizetésiszámla-váltásra, valamint a más tagállamban való fizetési számlanyitás fogyasztók számára való egyszerűsítésére vonatkozó szabályokat rögzíti.

(2) Az irányelv egyúttal meghatározza azon szabályok és feltételek keretét is, amelyekkel összhangban a tagállamoknak biztosítaniuk kell a fogyasztók számára az Unióban az alapszintű fizetési számla nyitásához és használatához való jogot.

(3) A II. és III. fejezet a pénzforgalmi szolgáltatókra alkalmazandó.

(4) A IV. fejezet a hitelintézetekre alkalmazandó.

A tagállamok dönthetnek úgy, hogy a IV. fejezetet a hitelintézetektől eltérő pénzforgalmi szolgáltatókra is alkalmazzák.

⁽¹⁾ HL C 369., 2011.12.17., 14. o.

(5) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy a 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ 2. cikkének (5) bekezdésében említett jogalanysokra nem alkalmazzák ezen irányelv rendelkezéseinek egy részét vagy egészét.

(6) Ez az irányelv azon fizetési számlákra alkalmazandó, amelyek lehetővé teszik a fogyasztók számára legalább az alábbi műveleteket:

- a) pénz befizetése a fizetési számlára;
- b) készpénz felvétele a fizetési számláról;
- c) fizetési műveletek teljesítése és fogadása, ideértve az átutalás teljesítését harmadik félnek, illetve fogadását harmadik féltől.

A tagállamok dönthetnek úgy, hogy az irányelv egy részét vagy egészét az első albekezdésben nem említett fizetési számlákra is alkalmazzák.

(7) Az alapszintű fizetési számla ezen irányelv szerinti nyitásának és használatának összhangban kell lennie a 2005/60/EK irányelvvel.

2. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „fogyasztó”: bármely természetes személy, aki nem kereskedelmi, üzleti vagy szakmai célból jár el;
2. „az Unióban tartózkodásra jogosult személy”: olyan természetes személy, aki az uniós jogi aktusok vagy a nemzeti jogszabályok értelmében jogosult valamely tagállamban tartózkodni, beleértve az állandó lakóhellyel nem rendelkező fogyasztókat és a menekültek jogállásáról szóló 1951. július 28-i Genfi Egyezmény, az ahhoz fűzött 1967. január 31-i jegyzőkönyv és más vonatkozó nemzetközi egyezmények értelmében menedékjogért folyamodó személyeket;
3. „fizetési számla”: egy vagy több fogyasztó nevében vezetett olyan számla, amely fizetési műveletek teljesítésére szolgál;
4. „pénzforgalmi szolgáltatás”: a 2007/64/EK irányelv 4. cikkének 3. pontjában meghatározott pénzforgalmi szolgáltatás;
5. „fizetési művelet”: a fizető fél vagy a kedvezményezett által kezdeményezett pénzbefizetés, -átutalás vagy -felvétel, függetlenül a fizető fél és a kedvezményezett közötti mögöttes kötelezettségektől;
6. „a fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatások”: a fizetési számla nyitásához, vezetéséhez és lezárásához kapcsolódó összes szolgáltatás, beleértve a pénzforgalmi szolgáltatásokat és a 2007/64/EK irányelv 3. cikke g) pontja hatálya alá tartozó fizetési műveleteket, a folyószámlahitelt és a hiteltűllépést is;
7. „pénzforgalmi szolgáltató”: a 2007/64/EK irányelv 4. cikkének 9. pontjában meghatározott pénzforgalmi szolgáltató;

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2013. június 26-i 2013/36/EU irányelve a hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 176., 2013.6.27., 338. o.).

8. „hitelintézet”: az 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽¹⁾ 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában meghatározott hitelintézet;
9. „fizetési eszköz”: a 2007/64/EK irányelv 4. cikkének 23. pontjában meghatározott fizetési eszköz;
10. „korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató”: az a pénzforgalmi szolgáltató, amely továbbítja a számlaváltáshoz szükséges információkat;
11. „új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató”: az a pénzforgalmi szolgáltató, amelynek a számlaváltáshoz szükséges információkat továbbítják;
12. „fizetési megbízás”: a fizető félnek vagy a kedvezményezettnek a saját pénzforgalmi szolgáltatója számára adott, fizetési művelet teljesítésére vonatkozó bármely utasítása;
13. „fizető fél”: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely fizetési számla tulajdonosaként arról fizetési megbízást hagy jóvá, vagy fizetési számla hiányában az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely egy kedvezményezett fizetési számlájának javára fizetési megbízást ad;
14. „kedvezményezett”: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely a fizetési művelet tárgyát képező pénzeszközök szándékolt jogosultja;
15. „díjak”: a fogyasztó által a pénzforgalmi szolgáltatónak a fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatásokért vagy azokkal kapcsolatban adott esetben fizetendő mindenfajta díj és büntetés;
16. „betéti kamatláb”: az a kamatrátá, amely alapjául szolgál a fizetési számlán elhelyezett összeg után a fogyasztónak fizetett kamat meghatározásához;
17. „tartós adathordozó”: olyan eszköz, amely a fogyasztó számára lehetővé teszi a személyesen a fogyasztónak címzett adatoknak a későbbi visszaolvasásra alkalmas formában és az adat felhasználási céljának megfelelő időtartamig történő tárolását, valamint a tárolt adatok változatlan formában történő megjelenítését;
18. „számlaváltás vagy számlaváltási szolgáltatás”: a fogyasztó kérésére a valamely fizetési számlán végrehajtott, rendszeres átutalásra, rendszeres beszedésre és rendszeres beérkező átutalásokra vonatkozó rendszeres fizetési megbízások mindegyikére vagy némelyikére vonatkozó információknak az egyik pénzforgalmi szolgáltatótól egy másik pénzforgalmi szolgáltatóhoz történő transzfere vagy az egyik fizetési számla pozitív számlaegyenlegének a másikra való transzfere, vagy mindkettő, akár a korábbi fizetési számla lezárásával, akár anélkül;
19. „beszedés”: a fizető fél fizetési számláját megterhelő belföldi vagy határon átnyúló pénzforgalmi szolgáltatás, amelynél a fizetési műveletet a kedvezményezett kezdeményezi, a fizető fél hozzájárulása alapján;
20. „átutalás”: a fizető fél rendelkezése alapján végzett olyan belföldi vagy határon átnyúló pénzforgalmi szolgáltatás, amelynek során a fizető fél pénzforgalmi szolgáltatójánál vezetett fizetési számláját fizetési művelettel vagy ilyen műveletek sorozatával a kedvezményezett fizetési számlájának javára megterhelik;

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2013. június 26-i 575/2013/EU rendelete a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 176., 2013.6.27., 1. o.).

21. „rendszeres átutalási megbízás”: a fizető fél által a fizető fél számláját vezető pénzforgalmi szolgáltatónak adott utasítás, amely rendszeres időközönként vagy meghatározott időpontokban való átutalás teljesítésére irányul;
22. „pénz”: bankjegyek és pénzermék, számlapénz, valamint a 2009/110/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ 2. cikke 2. pontjában szereplő meghatározás szerinti elektronikus pénz;
23. „keretszerződés”: egyedi és sorozatos fizetési műveletek jövőbeni teljesítését szabályozó pénzforgalmi szolgáltatási szerződés, amely fizetési számla nyitására vonatkozó kötelezettséget és annak feltételeit is tartalmazhatja;
24. „munkanap”: az a nap, amelyen a megfelelő pénzforgalmi szolgáltató a fizetési művelet teljesítéséhez szükséges módon nyitva tart;
25. „folyószámlahitel”: olyan kifejezett hitelmegállapodás, amellyel a pénzforgalmi szolgáltató a fogyasztó fizetési számlájának aktuális egyenlegét meghaladó pénzüsszeget bocsát a fogyasztó rendelkezésére;
26. „hiteltúllépés”: olyan hallgatólagosan elfogadott folyószámlahitel, amellyel a pénzforgalmi szolgáltató a fogyasztó fizetési számlájának aktuális egyenlegét vagy a megállapodás szerinti folyószámlahitelét meghaladó pénzüsszeget bocsát a fogyasztó rendelkezésére;
27. „illetékes hatóság”: valamely tagállam által a 21. cikknek megfelelően illetékesként kijelölt hatóság.

II. FEJEZET

A FIZETÉSI SZÁMLÁHOZ KAPCSOLÓDÓ DÍJAK ÖSSZEHASONLÍTHATÓSÁGA

3. cikk

A legjellemzőbb, nemzeti szinten díjköteles, fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatások jegyzéke és egységesített terminológia

(1) A tagállamok összeállítanak egy legalább 10 és legfeljebb 20 tételből álló ideiglenes jegyzéket a legjellemzőbb, nemzeti szinten – legalább egy pénzforgalmi szolgáltató által kínált – díjköteles, fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatásokról. A jegyzéknek minden rajta szereplő szolgáltatás esetében tartalmaznia kell a vonatkozó megnevezést és fogalommeghatározást. A tagállam minden hivatalos nyelven egy szolgáltatásra csak egy megnevezés használható.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazása során a tagállamok azon szolgáltatásokat veszik figyelembe:

a) amelyeket a fogyasztók a fizetési számlájukhoz kapcsolódóan a leggyakrabban veszik igénybe;

b) amelyek a fogyasztók számára mind összességében, mind egységenként a legnagyobb költséggel járnak.

Annak biztosítása érdekében, hogy az első bekezdés első albekezdésében meghatározott feltételek alkalmazása megfelelő legyen, az EBH az 1093/2010/EU rendelet 16. cikke alapján 2015. március 18-ig iránymutatást bocsát ki.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2009. szeptember 16-i 2009/110/EK irányelve az elektronikuspénz-kibocsátó intézmények tevékenységének megkezdéséről, folytatásáról és prudenciális felügyeletéről, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról, valamint a 2000/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 267., 2009.10.10., 7. o.).

(3) A tagállamok 2015. szeptember 18-ig értesítik a Bizottságot és az EBH-t az (1) bekezdésben említett ideiglenes jegyzékről. A tagállamok kérésre kiegészítő tájékoztatást nyújtanak a Bizottság részére azokról az adatokról, amelyek alapján a (2) bekezdésben meghatározott feltételek figyelembevételével a jegyzékeket összeállították.

(4) Az EBH az (3) bekezdés szerint benyújtott ideiglenes jegyzékek alapján szabályozástechnikai standardtervezetet dolgoz ki az azon szolgáltatások uniós szinten egységesített terminológiájára vonatkozóan, amelyek legalább a tagállamok többségében jellemzőek. Az uniós szinten egységesített terminológiának a több tagállamban egyaránt jellemző szolgáltatások egységes megnevezését és fogalommeghatározását kell tartalmaznia, és az Unió intézményeinek minden hivatalos nyelvén elérhetővé kell tenni. Egy tagállam minden egyes hivatalos nyelvén egy szolgáltatásra csak egy meghatározást lehet használni.

Az EBH ezen szabályozástechnikai standardtervezeteket 2016. szeptember 18-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkében meghatározott eljárással összhangban történő elfogadására.

(5) A tagállamok beépítik a (4) bekezdés szerint kialakított, uniós szinten egységesített terminológiát az (1) bekezdésben említett ideiglenes jegyzékbe, és az így létrejött, a legjellemzőbb fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatások végleges jegyzékét haladéktalanul, legkésőbb a (4) bekezdésben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktus hatálybalépésétől számított három hónapon belül közzéteszik.

(6) A tagállamok az 5. cikkben említett végleges lista közzétételét követően négyévente megvizsgálják, és adott esetben naprakésszé teszik a legjellemzőbb szolgáltatásoknak az (1) és (2) bekezdés szerint összeállított jegyzékét. Vizsgálatuk eredményéről értesítik a Bizottságot és az EBH-t, illetve adott esetben megküldik nekik a legjellemzőbb szolgáltatások naprakésszé tett jegyzékét. Az EBH felülvizsgálja és adott esetben naprakésszé teszi az uniós szinten egységesített terminológiát a (4) bekezdéssel összhangban lévő eljárás keretében. Az uniós szinten egységesített terminológia naprakésszé tételét követően a tagállamok naprakésszé teszik és közzéteszik az (5) bekezdés szerinti végleges jegyzéküket, valamint biztosítják, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók a naprakésszé tett megnevezéseket és fogalommeghatározásokat használják.

4. cikk

Díjjegyzék és glosszárrium

(1) A 2007/64/EK irányelv 42. cikke (3) bekezdésének, illetve a 2008/48/EK irányelv II. fejezetének sérelme nélkül a tagállamok biztosítják, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók a fizetési számla-szerződés megkötését megelőzően, kellő időben papíron vagy más tartós adathordozón díjjegyzéket bocsássanak a fogyasztó rendelkezésére, amely tartalmazza a fizetési számlához kapcsolódó legjellemzőbb szolgáltatásoknak az ezen irányelv 3. cikk (5) bekezdése szerinti végleges jegyzékében lévő egységesített megnevezéseket és – amennyiben az adott szolgáltatást valamely pénzforgalmi szolgáltató nyújtja – az egyes szolgáltatások vonatkozó díjait.

(2) A díjjegyzéknek

a) rövid és önálló dokumentumnak kell lennie;

b) könnyen olvasható, egyértelmű megjelenítéssel és elrendezéssel, olvasható méretű karakterekkel kell készülnie;

c) ha eredetileg színesben készült, olvashatónak kell maradnia fekete-fehérben nyomtatott vagy fénymásolt formában is;

d) annak a tagállamnak a hivatalos nyelvén kell készülnie, amelyben a fizetési számla nyitható, illetve amennyiben a fogyasztó és a pénzforgalmi szolgáltató erről megállapodik, más nyelven is készülhet;

- e) pontosnak kell lennie, nem lehet megtévesztő, és a benne szereplő díjakat a fizetési számla pénznemében, vagy a fogyasztó és a pénzforgalmi szolgáltató megállapodása alapján az Unió más pénznemében kell kifejezni;
- f) az egyéb dokumentumoktól való megkülönböztetés céljából az első oldal tetején egy közös szimbólum mellett szerepelnie kell rajta a „Díjjegyzék” címnek; és
- g) nyilatkozatot kell tartalmaznia arról, hogy a fizetési számlához kapcsolódó legjellemzőbb szolgáltatások díjait tartalmazza, és hogy a szolgáltatásokra vonatkozó, szerződést megelőző és szerződéses teljes körű tájékoztatás más dokumentumokban érhető el.

A tagállamok rendelkezhetnek úgy is, hogy az (1) bekezdéssel összefüggésben a díjjegyzéket egyéb uniós, illetve nemzeti, jogi aktusokban előírt információkkal együtt kell rendelkezésre bocsátani, feltéve, hogy az ezen bekezdés első albekezdésében szereplő valamennyi követelmény teljesül.

(3) Amennyiben egy vagy több szolgáltatást fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatásokból álló csomag részeként kínálnak, a díjjegyzékben fel kell tüntetni a teljes csomag díját, a csomagban foglalt szolgáltatásokat és azok mennyiségét, valamint a szolgáltatások díját arra az esetre, ha azok mennyisége meghaladja a csomag díjában foglalt mennyiséget.

(4) A tagállamok kötelezik a pénzforgalmi szolgáltatókat, hogy a fogyasztók rendelkezésére bocsássanak egy glosszáriumot, amely tartalmazza legalább a 3. cikk (5) bekezdésében említett végleges jegyzékében szereplő egységesített megnevezéseket, valamint a kapcsolódó fogalommeghatározásokat.

A tagállamok biztosítják, hogy az első albekezdésben említett glosszárium, az esetleges egyéb fogalommeghatározásokat is beleértve, világos és egyértelmű szövegezésű, a köznap szöhasználatnak megfelelő legyen, és ne legyen megtévesztő.

(5) A díjjegyzéket és a glosszáriumot a pénzforgalmi szolgáltatóknak bármikor a fogyasztó rendelkezésére kell bocsátania. A pénzforgalmi szolgáltatóknak ezeket könnyen hozzáférhető módon kell elérhetővé tennie – a fogyasztóktól eltérő személyek számára is – azon helyiségeiben, amelyekbe a fogyasztók beléphetnek, illetve amennyiben lehetséges, a honlapján elektronikus formában. A fogyasztó kérésére ezeket papíron vagy egyéb tartós adathordozón is díjmentesen rendelkezésre kell bocsátani.

(6) Az EBH-nak a nemzeti hatóságokkal folytatott konzultációt és fogyasztói teszteleseket követően végrehajtás-technikai standardtervezeteket kell kidolgoznia a díjjegyzék egységesített formátuma és egységes szimbóluma tekintetében.

Az EBH ezen végrehajtás-technikai standardtervezeteket 2016. szeptember 18-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az e bekezdés első albekezdésében említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

(7) Az uniós szinten egységesített terminológiának a 3. cikk (6) bekezdése szerinti naprakésszé tételét követően szükség esetén az EBH felülvizsgálja és naprakésszé teszi a díjjegyzék egységesített formátumát és egységes szimbólumát az e cikk (6) bekezdése szerinti eljárást követve.

5. cikk

Díjkimutatás

(1) A 2007/64/EK irányelv 47. és 48. cikkének, valamint a 2008/48/EK irányelv 12. cikkének sérelme nélkül a tagállamok biztosítják, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók évente legalább egyszer díjmentesen kimutatást bocsássanak a fogyasztók rendelkezésére a fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatások igénybevételével kapcsolatosan felmerült valamennyi díjról, valamint adott esetben az e cikk (2) bekezdésének c) és d) pontjában említett kamatlábakról. A pénzforgalmi szolgáltatóknak adott esetben alkalmazniuk kell az ezen irányelv 3. cikk (5) bekezdésében említett végleges jegyzékében szereplő egységesített megnevezéseket.

A díjkimutatás rendelkezésére bocsátáshoz alkalmazott kommunikációs csatornáról meg kell állapodni a fogyasztóval. A díjkimutatást – legalább a fogyasztó kérésére – papíron is rendelkezésre kell bocsátani.

(2) A díjkimutatásnak legalább a következő információkat kell tartalmaznia:

- a) az egyes szolgáltatásokért felszámított egységnyi díj és az, hogy az érintett időszakban hányszor vették igénybe az adott szolgáltatást, illetve, amennyiben a fogyasztó szolgáltatáscsomagot vett igénybe, a teljes csomagért felszámított díj, valamint az, hogy az érintett időszak során hány alkalommal került felszámításra az adott csomagdíj, valamint adott esetben azon szolgáltatások díja, amelyek mennyisége meghaladja a csomag díjában foglalt mennyiséget;
- b) az érintett időszakban az egyes szolgáltatásokért, az egyes szolgáltatáscsomagokért, valamint a csomag díjában foglalt mennyiséget meghaladó mennyiségben nyújtott szolgáltatásokért felszámított díjak teljes összege;
- c) adott esetben a fizetési számlára alkalmazott folyószámlahitel-kamatláb és az érintett időszak során felszámított folyószámlahitel-kamat teljes összege;
- d) adott esetben a fizetési számlára alkalmazott betéti kamatláb és az érintett időszak alapján járó kamat teljes összege;
- e) az érintett időszakban nyújtott összes szolgáltatás vonatkozásában felszámított díjak teljes összege.

(3) A díjkimutatásnak

- a) könnyen olvasható, egyértelmű megjelenítéssel és elrendezéssel, olvasható méretű karakterekkel kell készülnie;
- b) pontosnak, egyértelműnek és a fizetési számla pénznemében, vagy a fogyasztó és a pénzforgalmi szolgáltató megállapodása alapján más pénznemben meghatározottnak kell lennie;
- c) az egyéb dokumentumoktól való megkülönböztetés céljából az első oldal tetején egy közös szimbólum mellett szerepelnie kell rajta a „Díjkimutatás” címnek; és
- d) annak a tagállamnak a hivatalos nyelvén kell készülnie, amelyben a fizetési számla nyitható, illetve amennyiben a fogyasztó és a pénzforgalmi szolgáltató erről megállapodik, más nyelven is készülhet.

A tagállamok rendelkezhetnek úgy is, hogy a díjkimutatást más uniós, illetve nemzeti jogi aktusokban előírt információkkal együtt kell rendelkezésre bocsátani, feltéve, hogy az első albekezdésben szereplő valamennyi követelmény teljesül.

(4) Az EBH-nak a nemzeti hatóságokkal folytatott konzultációt és fogyasztói teszteléseket követően végrehajtás-technikai standardokat kell kidolgoznia a díjkimutatás egységesített formátuma és egységes szimbóluma tekintetében.

Az EBH az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardtervezeteket 2016. szeptember 18-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az ezen bekezdés első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

(5) Az uniós szinten egységesített terminológiának a 3. cikk (6) bekezdése szerinti naprakésszé tételét követően szükség esetén az EBH felülvizsgálja és naprakésszé teszi a díjkimutatás egységesített formátumát és egységes szimbólumát az e cikk (4) bekezdése szerinti eljárás t követve.

6. cikk

A fogyasztók tájékoztatása

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók a fogyasztóknak szóló, szerződésekkel kapcsolatos, kereskedelmi és marketing célú tájékoztatókban adott esetben a 3. cikk (5) bekezdésében említett végleges jegyzékében meghatározott egységesített megnevezéseket alkalmazzák. A pénzforgalmi szolgáltatók a díjjegyzékben és a díjkimutatásban használhatnak márkanéveket is, amennyiben az ilyen márkanéveket a 3. cikk (5) bekezdésében említett jegyzékben meghatározott egységesített megnevezések mellett, a szolgáltatások másodlagos elnevezéseként tüntetik fel.

(2) A pénzforgalmi szolgáltatók a fogyasztóknak szóló, szerződésekkel kapcsolatos, kereskedelmi és marketing célú tájékoztatókban az általuk nyújtott szolgáltatások megnevezésére használhatnak márkanéveket is, amennyiben adott esetben egyértelműen feltüntetik a 3. cikk (5) bekezdésében említett végleges jegyzékben szereplő megfelelő egységesített megnevezést.

7. cikk

Összehasonlító weboldal

(1) A tagállamok biztosítják, hogy legalább egy olyan weboldal díjmentesen a fogyasztók rendelkezésére álljon, amelyen szerepel legalább a pénzforgalmi szolgáltatók által a 3. cikk (5) bekezdésében említett végleges jegyzékben szereplő szolgáltatásokért tagállami szinten felszámított díjak összehasonlítása.

Az összehasonlító weboldalakat magánüzemeltetők vagy hatóságok üzemeltethetik.

(2) A tagállamok előírhatják, hogy az (1) bekezdésben említett összehasonlító weboldalakon a pénzforgalmi szolgáltató által nyújtott szolgáltatás szintjére vonatkozó további összehasonlítási tényezők is szerepeljenek.

(3) Az (1) bekezdéssel összhangban létrehozott összehasonlító weboldaloknak

a) működésük szempontjából függetlennek kell lenniük, biztosítva, hogy a különböző pénzforgalmi szolgáltatók egyenlő súllyal szerepelhessenek a keresési találatokban;

b) egyértelműen fel kell tüntetniük a tulajdonosaikat;

c) az összehasonlítás alapjául egyértelmű, objektív kritériumokat kell meghatározniuk;

d) közérthető és egyértelmű nyelvezetet kell használniuk, adott esetben a 3. cikk (5) bekezdésében említett végleges jegyzékben szereplő egységesített megnevezéseket alkalmazva;

e) pontos és naprakész tájékoztatást kell nyújtaniuk, továbbá jelezni kell rajtuk a legutóbbi frissítés időpontját;

f) széles körű fizetésiszámla-kínálatot kell tartalmazniuk, a piac jelentős részét bemutatva, és amennyiben a feltüntetett információk nem jelentik a piac teljes áttekintését, ezt az eredmények bemutatását megelőzően egyértelműen jelezni kell; és

g) hatékony eljárást kell biztosítaniuk a közzétett díjakról szóló, a valóságnak meg nem felelő információk bejelentésére.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a fogyasztók számára az interneten információ álljon rendelkezésre az ezen cikknek megfelelő weboldalak meglétéről.

8. cikk

Más termékkel, illetve szolgáltatással csomagban kínált fizetési számlák

A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a pénzforgalmi szolgáltató a fizetési számlát csomagban, olyan más termékkel vagy szolgáltatással együtt kínálja, amely nem fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatás, tájékoztassa a fogyasztót, hogy a fizetési számla külön is megvásárolható-e, és ha igen, külön tájékoztatást nyújtson a többi, ebben a csomagban kínált, de önállóan is megvásárolható termékkel és szolgáltatással összefüggő költségekről és díjakról.

III. FEJEZET

SZÁMLAVÁLTÁS

9. cikk

A számlaváltási szolgáltatás nyújtása

A tagállamok biztosítják, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók minden olyan fogyasztónak nyújtsák a 10. cikkben ismertetett, azonos pénznemben vezetett fizetési számlák közötti számlaváltási szolgáltatást, aki az érintett tagállam területén található valamely pénzforgalmi szolgáltatónál fizetési számlát nyit vagy rendelkezik azzal.

10. cikk

A számlaváltási szolgáltatás

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a fogyasztó kérésére az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató megindítsa a számlaváltási szolgáltatást. A számlaváltási szolgáltatásnak legalább a (2)–(6) bekezdésnek meg kell felelnie.

A tagállamok a (2)–(6) bekezdésben említett intézkedések helyett alternatív intézkedéseket is meghatározhatnak vagy fenntarthatnak, feltéve, hogy

- a) azok egyértelműen a fogyasztók érdekeit szolgálják;
- b) nem jelentenek a fogyasztók számára többletterhet; és
- c) a számlaváltás lebonyolítására a (2)–(6) bekezdésben szereplő teljes időkereten – mint megengedett leghosszabb határidőn – belül sor kerül.

(2) A számlaváltást az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak kell elvégeznie a fogyasztó meghatalmazásának kézhezvételét követően. Ha a számlának kettő vagy több tulajdonosa van, akkor mindegyik tulajdonostól be kell szerezni a meghatalmazást.

A meghatalmazást a számlaváltási szolgáltatás kezdeményezésének helye szerinti tagállam hivatalos nyelvén vagy a felek megállapodása szerinti bármely más nyelven kell kiállítani.

Lehetővé kell tenni a fogyasztó számára, hogy a meghatalmazásban külön hozzájárulását adja a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak a (3) bekezdésben említett egyes feladatok elvégzéséhez, valamint hogy külön hozzájárulását adja az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak az (5) bekezdésben említett egyes feladatok elvégzéséhez.

Lehetővé kell tenni a fogyasztó számára, hogy a meghatalmazásban külön meghatározza a számlaváltással érintett beérkező átutalásokat, rendszeres átutalási megbízásokat és beszedési megbízásokat. Lehetővé kell tenni továbbá a fogyasztó számára, hogy a meghatalmazásban meghatározza azt az időpontot, amelytől kezdve a rendszeres átutalási megbízásokat és a beszedési megbízásokat az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál nyitott vagy vezetett fizetési számláról kell teljesíteni. Ennek az időpontnak legalább hat munkanappal az után kell lennie, hogy az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató megkapja a régi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatótól a (4) bekezdése értelmében továbbított dokumentumokat. A tagállamok előírhatják, hogy a fogyasztó a meghatalmazását írásban adja meg, valamint hogy a meghatalmazásból egy példányt át kell adni a fogyasztónak.

(3) Az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak a (2) bekezdésben említett meghatalmazás kézhezvételétől számított két munkanapon belül fel kell kérnie a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatót az alábbi műveletek elvégzésére, amennyiben a fogyasztói meghatalmazás azokat tartalmazza:

- a) a számlaváltással érintett valamennyi fennálló rendszeres átutalási megbízást tartalmazó listának, illetve a beszedési megbízásokról rendelkezésre álló információknak az átadása az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak és – amennyiben azt a fogyasztó külön kéri – a fogyasztónak;
- b) a megelőző 13 hónapban a fogyasztó fizetési számlájára ismétlődő beérkező átutalásokra és az arról teljesített, hitelező által kezdeményezett beszedési megbízásokra vonatkozó, rendelkezésre álló információk átadása az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak és – amennyiben azt a fogyasztó külön kéri – a fogyasztónak;
- c) amennyiben a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató nem biztosít olyan automatikus átirányítási rendszert, amely a beérkező átutalásokat és beszedési megbízásokat a fogyasztónak az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál vezetett fizetési számlájára továbbítja, a beszedési megbízások teljesítésének és a beérkező átutalások jóváírásának leállítása a meghatalmazásban megjelölt naptól kezdődő hatállyal;
- d) a rendszeres átutalási megbízások törlése a meghatalmazásban megjelölt naptól kezdődő hatállyal;
- e) a fogyasztó által meghatározott napon a fennmaradó pozitív egyenleg átutalása az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál nyitott vagy vezetett fizetési számlára; valamint
- f) a fogyasztó által meghatározott napon a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál vezetett fizetési számla lezárása.

(4) Az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató kérelmének kézhezvételét követően a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak el kell végeznie az alábbi műveleteket, amennyiben a fogyasztói meghatalmazás azokat tartalmazza:

- a) a (3) bekezdés a) és b) pontjában említett információk megküldése az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak öt munkanapon belül;
- b) amennyiben a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató nem biztosít olyan automatikus átirányítási rendszert, amely a beérkező átutalásokat és beszedési megbízásokat a fogyasztónak az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál vezetett vagy nyitott fizetési számlájára továbbítja, a beérkező átutalások fizetési számlán történő jóváírásának és a beszedési megbízások fizetési számla terhére történő teljesítésének leállítása a meghatalmazásban megjelölt naptól kezdődő hatállyal. A tagállamok kötelezhetik a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatót, hogy tájékoztassa a fizető felet, illetve a kedvezményezettet a fizetési művelet elutasításának okáról;
- c) a rendszeres átutalási megbízások törlése a meghatalmazásban megjelölt naptól kezdődő hatállyal;
- d) a fizetési számlán fennmaradó pozitív egyenleg átutalása az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál nyitott vagy vezetett fizetési számlára a meghatalmazásban megjelölt napon;
- e) a 2007/64/EK irányelv 45. cikke (1) és (6) bekezdésének sérelme nélkül a fizetési számla lezárása a meghatalmazásban megjelölt napon, amennyiben a fogyasztónak nincsen további fennálló kötelezettsége az adott fizetési számla tekintetében, és, feltéve, hogy az e bekezdés a), b) és d) pontjában előírt műveletek elvégzése megtörtént. A pénzforgalmi szolgáltatónak haladéktalanul tájékoztatnia kell a fogyasztót, amennyiben fennálló kötelezettségek akadályozzák a fizetési számlájának a lezárását.

(5) A (3) bekezdésben említett, a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatótól kért információk kézhezvételétől számított öt munkanapon belül az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak el kell végeznie az alábbi műveleteket a meghatalmazásban szereplő módon, amennyiben a meghatalmazás azokat tartalmazza, illetve amennyiben a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató által vagy a fogyasztó által megadott információk az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató számára ezt lehetővé teszik:

- a) a fogyasztó által kért rendszeres átutalási megbízások beállítása, és azoknak a meghatalmazásban megjelölt naptól kezdődő hatállyal való teljesítése;
- b) a beszedési megbízások befogadásához szükséges minden előkészület megtétele, és a beszedési megbízások befogadása a meghatalmazásban megjelölt naptól kezdődő hatállyal;
- c) adott esetben a fogyasztók tájékoztatása a 260/2012/EU rendelet 5. cikke (3) bekezdésének d) pontja szerinti jogairól;
- d) a meghatalmazásban megadott, a fogyasztó fizetési számlájára ismétlődő beérkező átutalást teljesítő fizető felek tájékoztatása a fogyasztónak az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál vezetett fizetési számlája adatairól, valamint a fizető felek részére a fogyasztói meghatalmazás egy példányának a megküldése. Amennyiben az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató nem rendelkezik a fizető fél tájékoztatásához szükséges minden információval, fel kell kérnie a fogyasztót vagy a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatót a hiányzó információk megadására;
- e) a meghatalmazásban megadott, a fogyasztó fizetési számlájáról beszedési megbízás útján összegeket beszedő kedvezményezettek tájékoztatása a fogyasztónak az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál vezetett fizetési számlája adatairól és arról az időpontról, amelytől kezdődően a beszedési megbízást az adott fizetési számla terhére teljesítik, valamint a kedvezményezettek részére a fogyasztói meghatalmazás egy példányának a megküldése. Amennyiben az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató nem rendelkezik a kedvezményezett tájékoztatásához szükséges minden információval, fel kell kérnie a fogyasztót vagy a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatót a hiányzó információk megadására.

Ha a fogyasztó maga kívánja megadni a fizető feleknek vagy a kedvezményezetteknek az ezen bekezdés első albekezdésének d) és e) pontjában említett információkat, nem pedig az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató részére kíván a (2) bekezdéssel összhangban külön hozzájárulást adni ahhoz, hogy ezt megtegye, akkor az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak az (5) bekezdés első albekezdésében említett határidőn belül levélmintát kell a fogyasztó rendelkezésére bocsátania, amely tartalmazza a fizetési számla adatait és a meghatalmazásban megjelölt kezdő időpontot.

(6) A 2007/64/EK irányelv 55. cikke (2) bekezdésének sérelme nélkül a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató a fogyasztói meghatalmazásban megadott dátumot megelőzően nem blokkolhat fizetési eszközöket, hogy a számlaváltási szolgáltatás nyújtása során ne szakadjanak meg a fogyasztó számára nyújtott pénzforgalmi szolgáltatások.

11. cikk

A fogyasztók más tagállamban való számlanyitásának elősegítése

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy ha egy fogyasztó jelzi a pénzforgalmi szolgáltatójának, hogy egy másik tagállamban található pénzforgalmi szolgáltatónál kíván fizetési számlát nyitni, akkor az a pénzforgalmi szolgáltató, amelynél a fogyasztó fizetési számlát vezet, e kérés kézhezvételét követően köteles legyen az alábbiakban felsoroltak szerint segítséget nyújtani a fogyasztónak:

- a) adott esetben az összes aktív rendszeres átutalási megbízást és hitelező által kezdeményezett beszedési megbízást tartalmazó lista, valamint a megelőző 13 hónapban a fogyasztó fizetési számláján jóváírt összes ismétlődő beérkező átutalást és a fogyasztó számlájának a terhére teljesített, hitelező által kezdeményezett beszedési megbízást, valamint az azokkal kapcsolatban rendelkezésre álló információt tartalmazó lista térítésmentes átadása a fogyasztónak. A lista nem keletkeztet kötelezettséget az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál arra vonatkozóan, hogy általa egyébként nem nyújtott szolgáltatásokat biztosítson;

- b) a fogyasztó által vezetett fizetési számlán fennmaradó pozitív egyenleg átutalása a fogyasztó által az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál nyitott vagy vezetett fizetési számlára, feltéve, hogy a fogyasztó a kérésében minden olyan adatot megadott, amely az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak, valamint a fogyasztó fizetési számlájának az azonosítását lehetővé teszi;
- c) a fogyasztó által vezetett fizetési számla lezárása.

(2) A 2007/64/EK irányelv 45. cikke (1) és (6) bekezdésének sérelme nélkül, és ha a fogyasztónak nincsen további fennálló kötelezettsége az adott fizetési számla tekintetében, akkor a pénzforgalmi szolgáltatónak, amelynél a fogyasztó fizetési számlát vezet, a fogyasztó által megjelölt napon el kell végeznie az ezen cikk első bekezdésének a), b) és c) pontjában meghatározott feladatokat; amennyiben a felek másképpen nem állapodnak meg, a megjelölt napnak legalább hat munkanappal az után kell lennie, hogy a pénzforgalmi szolgáltató megkapta a fogyasztó fent említett kérését. A pénzforgalmi szolgáltatónak haladéktalanul tájékoztatnia kell a fogyasztót, amennyiben fennálló kötelezettségek akadályozzák a fizetési számlájának a lezárását.

12. cikk

A számlaváltási szolgáltatáshoz kapcsolódó díjak

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a korábbi, illetve az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál fennálló rendszeres átutalási és beszedési megbízások vonatkozásában a fogyasztók díjmentesen hozzáférjenek személyes adataikhoz.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató a 10. cikk (4) bekezdésének a) pontja szerinti, az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató által kért információkat anélkül bocsássa rendelkezésre, hogy azokért a fogyasztónak vagy az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak díjat számítsa fel.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató a nála vezetett fizetési számla megszüntetéséért díjat számít fel a fogyasztónak, annak megállapítása a 2007/64/EK irányelv 45. cikkének (2), (4), illetve (6) bekezdésével összhangban történjen.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a korábbi vagy az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató a 10. cikk szerint nyújtott bármely szolgáltatás után – az e cikk (1), (2) és (3) bekezdésben említettek kivételével – díjat számít fel a fogyasztónak, a díj mértéke ésszerű legyen és összhangban álljon a pénzforgalmi szolgáltató tényleges költségeivel.

13. cikk

A fogyasztó pénzügyi vesztesége

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az érintett pénzforgalmi szolgáltató haladéktalanul térítse meg a fogyasztó azon pénzügyi veszteségét – ideértve a díj- és kamatvesztéséget is –, amely közvetlenül amiatt merült fel, hogy a számlaváltási eljárásban részt vevő valamely pénzforgalmi szolgáltató nem teljesítette a 10. cikk szerinti kötelezettségeit.

(2) Olyan rendkívüli és előre nem látható körülmények fennállása esetén, amelyek az ezen körülményekre hivatkozó pénzforgalmi szolgáltatótól kívül állnak, és amelyeknek a következményei minden ellenkező irányú erőfeszítés ellenére is elkerülhetetlenek lettek volna, vagy abban az esetben, ha a pénzforgalmi szolgáltatót uniós vagy nemzeti jogi aktusokban meghatározott egyéb jogi kötelezettségek terhelik, az (1) bekezdés szerinti felelősség nem alkalmazandó.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) és (2) bekezdés szerinti felelősség megállapítására a nemzeti szinten alkalmazandó jogszabályi követelményekkel összhangban kerüljön sor.

14. cikk

A számlaváltási szolgáltatásra vonatkozó információk

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók a számlaváltási szolgáltatásra vonatkozó következő információkat hozzáférhetővé tegyék a fogyasztók számára:

- a) a korábbi és az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató szerepe a számlaváltási eljárás egyes lépéseiben, a 10. cikkben meghatározottak szerint;
- b) az egyes lépések végrehajtására rendelkezésre álló határidő;
- c) a számlaváltási eljárásért felszámított díjak, ha vannak ilyenek;
- d) mindazon információk, amelyeket a fogyasztónak kell megadnia; és
- e) a 24. cikkben említett alternatív vitarendezési eljárások.

A tagállamok kötelezhetik a pénzforgalmi szolgáltatókat arra, hogy egyéb információkat is tegyenek elérhetővé, többek között – adott esetben – az annak az uniós betétbiztosítási rendszernek az azonosításához szükséges információkat, amelynek az adott pénzforgalmi szolgáltató a tagja.

(2) Az (1) bekezdésben említett információkat papíron vagy egyéb tartós adathordozón díjmentesen hozzáférhetővé kell tenni a pénzforgalmi szolgáltatók minden olyan helyiségében, amelybe a fogyasztók beléphetnek, továbbá elektronikus formában mindenkor elérhetővé kell tenni a pénzforgalmi szolgáltatók honlapján, és kérésre a fogyasztók rendelkezésére kell bocsátani.

IV. FEJEZET

A FIZETÉSI SZÁMLÁHOZ VALÓ HOZZÁFÉRÉS

15. cikk

Megkülönböztetésmentesség

A tagállamok biztosítják, hogy a hitelintézetek az Unión belüli fizetési számla nyitáskor, illetve használatakor ne alkalmazzanak megkülönböztetést az Unióban tartózkodásra jogosult fogyasztókkal szemben az állampolgárságuk vagy a tartózkodási helyük alapján, vagy a Charta 21. cikkében említett bármely más ok alapján. Az alapszintű fizetési számla birtoklására vonatkozó feltételek semmilyen módon nem lehetnek diszkriminatívak.

16. cikk

Az alapszintű fizetési számlához való hozzáférés

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az alapszintű fizetési számlát a fogyasztók részére minden hitelintézet vagy elegendő számú hitelintézet kínálja ahhoz, hogy a területükön minden fogyasztó számára biztosított legyen az alapszintű fizetési számlához való hozzáférés, valamint elkerülhető legyen a verseny torzulása. A tagállamok biztosítják, hogy az alapszintű fizetési számlát ne csak olyan hitelintézetek kínálják, amelyek a fizetési számlát kizárólag online eszközökkel történő használatra bocsátják rendelkezésre.

(2) A tagállamok az Unióban tartózkodásra jogosult fogyasztók számára – ideértve az állandó lakcímmel nem rendelkező fogyasztókat, a menedékkérőket és azokat a fogyasztókat is, akik nem rendelkeznek tartózkodási engedéllyel, de a kiutasításuk jogi vagy gyakorlati okokból nem lehetséges – biztosítják azt a jogot, hogy a területükön található hitelintézeteknél alapszintű fizetési számlát nyissanak, és azt használják. Ez a jog a fogyasztó tartózkodási helyétől függetlenül alkalmazandó.

A tagállamok a Szerződésben garantált alapvető szabadságok maradéktalan tiszteletben tartása mellett előírhatják azon fogyasztók számára, akik a területükön alapszintű fizetési számlát kívánnak nyitni, hogy tanúsítsák az ezen számlanyitáshoz kapcsolódó valós érdekeiket.

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a jog gyakorlása ne jelentsen túlzott nehézséget vagy terhet a fogyasztó számára.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az alapszintű fizetési számlát kínáló hitelintézetek vagy megnyitják az alapszintű fizetési számlát vagy elutasítják a fogyasztó alapszintű fizetési számla nyitása iránti kérelmét, mindezt mindkét esetben indokolatlan késedelem nélkül, de legkésőbb a hiánytalan kérelem kézhezvételétől számított 10 munkanapon belül.

(4) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a hitelintézetek elutasítsák az alapszintű fizetési számla nyitása iránti kérelmet, amennyiben a számla megnyitása a pénzmosás, valamint a terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználás megelőzésére vonatkozó, a 2005/60/EK irányelvben foglalt rendelkezések megsértését eredményezné.

(5) A tagállamok engedélyezhetik az alapszintű fizetési számlát kínáló hitelintézetek számára, hogy elutasítsák az alapszintű fizetési számla nyitása iránti kérelmet, amennyiben a fogyasztó már rendelkezik fizetési számlával valamely, ugyanabban a tagállamban található hitelintézetnél, és az említett számla lehetővé teszi számára a 17. cikk (1) bekezdésében felsorolt szolgáltatások igénybevételét – kivéve abban az esetben, ha a fogyasztó kijelenti, hogy értesítést kapott arról, hogy az említett fizetési számla meg fog szűnni.

Ilyen esetben az alapszintű fizetési számla megnyitását megelőzően a hitelintézet ellenőrizheti, hogy a fogyasztó rendelkezik-e már olyan fizetési számlával valamely, ugyanabban a tagállamban található hitelintézetnél, amely lehetővé teszi számára a 17. cikk (1) bekezdésében felsorolt szolgáltatások igénybevételét. A hitelintézetek erre a célra a fogyasztó által aláírt nyilatkozatot is elfogadhatnak.

(6) A tagállamok további olyan korlátozott számú konkrét esetet is meghatározhatnak, amikor a hitelintézetek kötelesek lehetnek elutasítani, vagy úgy határozhatnak, hogy elutasítják az alapszintű fizetési számla nyitása iránti kérelmet. Ezeket az eseteket az érintett tagállam területén alkalmazandó nemzeti jog rendelkezései alapján kell meghatározni, vagy annak elősegítése céljából, hogy a fogyasztók díjmentesen gyakorolhassák a fizetési számlához való hozzáférés jogát a 25. cikk szerinti mechanizmus keretében, vagy pedig annak megelőzése céljából, hogy a fogyasztók visszaéljenek az alapszintű fizetési számlához való hozzáférési joggal.

(7) A tagállamok biztosítják, hogy a (4), (5) és (6) bekezdésben említett esetekben a hitelintézetek a döntésüket követően haladéktalanul, díjmentesen, írásban tájékoztassák a fogyasztót a kérelem elutasításáról és az elutasítás konkrét okáról, kivéve, ha a tájékoztatás ellentétes lenne a nemzetbiztonság és a közrend céljaival vagy a 2005/60/EK irányelvvel. A kérelem elutasítása esetén a hitelintézetnek tájékoztatnia kell a fogyasztót az elutasítással szembeni panasztételi eljárásról, valamint arról a jogáról, hogy a megfelelő illetékes hatósághoz vagy a kijelölt alternatív vitarendezési testülethez forduljon, és közölni kell ezek releváns elérhetőségeit.

(8) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a (4) bekezdésben említett esetekben a hitelintézetek a 2005/60/EK irányelv III. fejezete szerinti, megfelelő intézkedéseket fogadjanak el.

(9) A tagállamok biztosítják, hogy az alapszintű fizetési számlához való jogot ne lehessen kiegészítő szolgáltatásoknak vagy a hitelintézet részvényeinek a megvásárlásához kötni, kivéve akkor, ha ez utóbbi a hitelintézet minden ügyfele számára kötelező.

(10) Akkor tekinthető úgy, hogy egy tagállam teljesíti a IV. fejezetben meghatározott kötelezettségeit, ha a tagállamban fennálló, kötelező erejű jogi keret biztosítja, hogy a fejezet rendelkezéseit egyrészt teljes körűen, másrészt kellően egyértelmű és precíz formában alkalmazzák ahhoz, hogy az érintett személyek maradéktalanul érvényesíteni tudják a jogukat, és a nemzeti bíróságok előtt hivatkozhatnak azokra.

17. cikk

Az alapszintű fizetési számla jellemzői

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az alapszintű fizetési számla magában foglalja a következő szolgáltatásokat:

- a) a fizetési számla megnyitásához, vezetéséhez és lezárásához szükséges minden művelet;
- b) a fizetési számlára történő pénzbefizetést lehetővé tevő szolgáltatások;
- c) a fiókban vagy a bankjegykiadó automatánál, a hitelintézet nyitvatartási ideje alatt vagy azon kívül a fizetési számláról történő, Unión belüli készpénzfelvételt lehetővé tevő szolgáltatások;
- d) a következő fizetési műveletek végrehajtása az Unión belül:
 - i. beszedés;
 - ii. fizetési kártyával végrehajtott fizetési műveletek, ideértve az online fizetéseket is;
 - iii. átutalás, ideértve a rendszeres átutalási megbízásokat és – amennyiben erre lehetőség van – a hitelintézet termináljain keresztül, bankfiókjaiban és online rendszerében végrehajtott átutalásokat is.

A hitelintézeteknek akkor kell nyújtaniuk az első albekezdés a)–d) pontjában felsorolt szolgáltatásokat, ha azokat az alapszintű fizetési számlától eltérő fizetési számlával rendelkező fogyasztóknak is nyújtják.

(2) A tagállamok kötelezhetik a területükön székhellyel vagy telephellyel rendelkező hitelintézeteket arra, hogy az alapszintű fizetési számlához kapcsolódóan olyan további szolgáltatásokat nyújtsanak, amelyek az adott tagállamban általánosan elfogadott gyakorlat szerint a fogyasztók számára lényegesnek minősülnek.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a területükön székhellyel vagy telephellyel rendelkező hitelintézetek legalább az érintett tagállam hivatalos pénznemében kínálják az alapszintű fizetési számlákat.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a fogyasztók az alapszintű fizetési számlához kapcsolódóan az (1) bekezdésben említett szolgáltatásokkal kapcsolatosan korlátlan számú fizetési művelet végrehajtására legyenek jogosultak.

(5) Az e cikk (1) bekezdés a), b), és c) pontjában, valamint d) pontjának ii. alpontjában említett szolgáltatások vonatkozásában – kivéve a hitelkártyával végrehajtott fizetési műveleteket – a tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a hitelintézetek díjat számítanak fel e szolgáltatásokért, az ne haladja meg a 18. cikk értelmében megállapított ésszerű szintet, függetlenül a fizetési számlán végrehajtott műveletek számától.

(6) Az e cikk (1) bekezdése d) pontjának i. alpontjában említett szolgáltatásokra vonatkozóan, az e cikk (1) bekezdése d) pontjának ii. alpontjában említett szolgáltatások közül kizárólag a hitelkártyával végrehajtott fizetési műveletekre vonatkozóan és az e cikk (1) bekezdése d) pontjának iii. alpontjában említett szolgáltatásokra vonatkozóan a tagállamok meghatározhatják a műveletek azon minimális számát, amelyre vonatkozóan a hitelintézetek – ha díjat számítanak fel – csak a 18. cikkben említett ésszerű díjat számíthatják fel. A tagállamok biztosítják, hogy a műveletek ezen minimális száma elegendő legyen a fogyasztó általi, személyes célokra történő használathoz, figyelembe véve az általános fogyasztói magatartást és a bevett kereskedelmi gyakorlatot. A minimális szám túllépése után végzett műveletekért felszámított díjak semmiképpen sem lehetnek magasabbak a hitelintézet szokásos árképzési gyakorlata szerint felszámított díjaknál.

(7) A tagállamok biztosítják, hogy a fogyasztó az alapszintű fizetési számlájáról a hitelintézet bankfiókjaiban és/vagy online rendszerén keresztül – amennyiben ilyen rendelkezésre áll – fizetési műveleteket tudjon kezdeményezni és kezelni.

(8) A 2008/48/EK irányelvben meghatározott követelmények sérelme nélkül a tagállamok engedélyezhetik, hogy a hitelintézetek a fogyasztó kérésére folyószámlahitelt biztosítsanak az alapszintű fizetési számlához kapcsolódóan. A tagállamok meghatározhatják az említett folyószámlahitel felső összeghatárát és maximális futamidejét. Az alapszintű fizetési számla nyitásának, illetve használatának jogát tilos az említett hitelszolgáltatások megvásárlása alapján korlátozni, illetve megvásárlásuktól függővé tenni.

18. cikk

Kapcsolódó díjak

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a 17. cikkben említett szolgáltatásokat a hitelintézetek díjmentesen vagy ésszerű díj fejében kínálják.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy azok a díjak, amelyeket a fogyasztónak a keretszerződésben rögzített kötelezettségei megszegése esetén kell fizetnie, ésszerűek legyenek.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) és (2) bekezdésben említett ésszerű díjak meghatározása legalább az alábbi kritériumok figyelembevételével történjen:

a) jövedelmi szintek a tagállamban;

b) az érintett tagállamban működő hitelintézetek által a fizetési számlákhoz kapcsolódóan nyújtott szolgáltatásokért felszámított átlagos díjak.

(4) A 16. cikk (2) bekezdésében említett jog sérelme nélkül, valamint az e cikk (1) bekezdésben megállapított kötelezettséget nem sértve a tagállamok előírhatják a hitelintézetek számára különböző árképzési rendszerek alkalmazását a fogyasztó banki integrációs fokától függően, ezzel lehetővé téve különösen azt, hogy a bankszámlával nem rendelkező, kiszolgáltató fogyasztók kedvezőbb feltételek mellett vehessék igénybe a szolgáltatásokat. Ilyen esetekben a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a fogyasztók iránymutatást és megfelelő tájékoztatást kapjanak a rendelkezésükre álló lehetőségekről.

19. cikk

Keretszerződések és felmondás

(1) Ha az e cikk (2) és (4) bekezdés másként nem rendelkezik, az alapszintű fizetési számla nyitására vonatkozó keretszerződésekre a 2007/64/EK irányelvet kell alkalmazni.

(2) A hitelintézet csak abban az esetben mondhatja fel egyoldalúan a keretszerződést, ha a következő feltételek közül legalább egy teljesül:

a) a fogyasztó szándékosan jogellenes célokra használta fel a fizetési számlát;

b) a fizetési számlán 24 egymást követő hónapnál hosszabb ideig nem történt semmilyen művelet;

c) a fogyasztó a valóságnak nem megfelelő információkat adott meg annak érdekében, hogy alapszintű fizetési számlát nyithasson, mivel a valós adatok közlése esetén nem állt volna fenn az alapszintű fizetési számlához való joga;

d) a fogyasztó az Unióban már nem rendelkezik jogszerű tartózkodási hellyel,

e) a fogyasztó időközben a 17. cikk (1) bekezdésében felsorolt szolgáltatások igénybevételét lehetővé tevő, második fizetési számlát nyitott abban a tagállamban, ahol már rendelkezik egy alapszintű fizetési számlával.

(3) A tagállamok további korlátozott számú konkrét esetet is meghatározhatnak az alapszintű fizetési számlákra vonatkozó keretszerződések hitelintézet általi egyoldalú felmondására. Ezeket az eseteket a tagállamoknak a saját területükön alkalmazandó nemzeti jogban rögzített rendelkezések alapján kell meghatározniuk, azzal a céllal, hogy elkerülhetőek legyenek az alapszintű fizetési számlához való hozzáférési joggal való fogyasztói visszaélések.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a hitelintézet a (2) bekezdés b), d) vagy e) pontjában vagy a (3) bekezdésben említett indokok közül egy vagy több alapján felmondja az alapszintű fizetési számlára vonatkozó szerződést, legalább 2 hónappal a felmondás hatálybalépése előtt írásban, díjmentesen tájékoztassa a fogyasztót a felmondás okairól és indokolja meg azt, kivéve, ha az ilyen tájékoztatás ellentétes lenne a nemzetbiztonság, illetve a közrend céljaival. Ha a hitelintézet a (2) bekezdés a) vagy c) pontjában említett indokok alapján mondja fel a szerződést, akkor a felmondás azonnali hatályú.

(5) A felmondásról szóló értesítésben tájékoztatni kell a fogyasztót a szerződés felmondásával kapcsolatos panasztételi eljárásról, arról a jogáról, hogy az illetékes hatósághoz vagy a kijelölt alternatív vitarendezési testülethez forduljon, és közölni kell ezek releváns elérhetőségeit.

20. cikk

Általános tájékoztatás az alapszintű fizetési számláról

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy megfelelő intézkedésekkel felhívják a lakosság figyelmét az alapszintű fizetési számlához való jogra, annak általános árképzési feltételeire, az alapszintű fizetési számlához való hozzáférési jog gyakorlása érdekében követendő eljárásra, valamint az alternatív vitarendezési eljárások igénybevételének módjára. A tagállamok biztosítják, hogy a kommunikációra vonatkozó intézkedések elégségesek és megfelelően célzottak legyenek és különösen a bankszámlával nem rendelkező, kiszolgáltatott és mobilis fogyasztókra irányuljanak.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a hitelintézetek – díjmentesen – jól érthető tájékoztatást és segítséget nyújtsanak a fogyasztóknak a kínált alapszintű fizetési számlák sajátos jellemzőire, a kapcsolódó díjakra és a használat feltételeire vonatkozóan. A tagállamok gondoskodnak továbbá arról, hogy a tájékoztatás tegye egyértelművé, hogy az alapszintű fizetési számlához való jog nem kötődik további szolgáltatások kötelező megvásárlásához.

V. FEJEZET

ILLETÉKES HATÓSÁGOK ÉS ALTERNATÍV VITARENDEZÉS

21. cikk

Az illetékes hatóságok

(1) A tagállamok kijelölik az ezen irányelv alkalmazásának és végrehajtásának biztosítására felhatalmazott illetékes nemzeti hatóságokat, és gondoskodnak róla, hogy ezek a hatóságok rendelkezzenek a feladataik hatékony és eredményes teljesítéséhez szükséges összes vizsgálati és végrehajtási hatáskörrel és a megfelelő erőforrásokkal.

Az illetékes hatóságok kizárólag közjogi hatóságok, illetve a nemzeti jog által elismert vagy a nemzeti jog által erre kifejezetten felhatalmazott közjogi hatóságok által elismert szervek lehetnek. A tagállami központi bankok kivételével, nem lehetnek pénzforgalmi szolgáltatók.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságokra, a jelenleg vagy a múltban az illetékes hatóságoknak dolgozó valamennyi személyre, valamint az illetékes hatóságok által utasított könyvvizsgálókra és szakértőkre szakmai titoktartási kötelezettség vonatkozzon. Az említettek a büntetőjog és az ezen irányelv hatálya alá tartozó esetek sérelme nélkül a feladataik ellátása során tudomásukra jutott bizalmas információkat nem adhatják ki semmilyen más személynek vagy hatóságnak, az összefoglalt vagy összesített formában történő közlés kivételével. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az illetékes hatóságok egymás között nem cserélhetnek vagy nem adhatnak át bizalmas információkat az uniós és a nemzeti joggal összhangban.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelv alkalmazásának és végrehajtásának biztosítására olyan hatóságokat jelöljenek ki illetékesként, amelyek az alábbiak egyikének vagy mindkettőnek minősülnek:

- a) az 1093/2010/EU rendelet 4. cikkének 2. pontjában meghatározott illetékes hatóságok;
- b) az a) pontban említett illetékes hatóságoktól eltérő hatóságok, amennyiben a nemzeti jogszabályok, rendeletek és közigazgatási rendelkezések előírják, hogy e hatóságoknak az ezen irányelv szerinti feladataik ellátása – és ennek keretében az EBH-val való, ezen irányelvben előírt együttműködés – érdekében szükség esetén együtt kell működniük az a) pontban említett illetékes hatóságokkal.

(4) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot és az EBH-t az illetékes hatóságokról, továbbá minden azokkal kapcsolatos változásról. Az első ilyen értesítést a lehető legrövidebb időn belül, de legkésőbb 2016. szeptember 18-ig meg kell küldeni.

(5) Az illetékes hatóságok a jogkörüket a nemzeti joggal összhangban a következőképpen gyakorolják:

- a) közvetlenül a saját hatáskörükön belül vagy az igazságügyi hatóságok felügyelete alatt; vagy
- b) a szükséges határozat meghozatalára jogosult bíróságokhoz benyújtott kereset, illetve adott esetben – a szükséges határozat meghozatalára irányuló kereset elutasítása esetén – fellebbezés útján.

(6) Amennyiben valamely tagállam területén több illetékes hatóság is van, a tagállam biztosítja, hogy az egyes hatóságok feladatai egyértelműen meg legyenek határozva, és hogy a hatóságok szorosan együttműködjenek annak érdekében, hogy mindegyikük eredményesen végre tudja hajtani saját feladatait.

(7) A Bizottság évente legalább egyszer közzéteszi az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* az illetékes hatóságok jegyzékét, és azt honlapján is folyamatosan frissíti.

22. cikk

Együttműködési kötelezettség

(1) A tagállamok illetékes hatóságai – ha az ezen irányelv szerinti feladataik ellátásához szükséges – az ebben az irányelvben vagy a nemzeti jogukban meghatározott jogkörükkel élve együttműködnek egymással.

Az illetékes hatóságok segítik a többi tagállam illetékes hatóságainak munkáját. Ez magában foglalja különösen az információcserét és az együttműködést a vizsgálatok vagy a felügyeleti tevékenységek során.

Az együttműködés és különösen az információcsere elősegítése és felgyorsítása érdekében a tagállamok ezen irányelv céljaira egy-egy illetékes hatóságot jelölnek ki kapcsolattartó pontként. A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot és a többi tagállamot azon hatóságok nevééről, amelyeket az e bekezdés szerinti információcsere vagy együttműködés iránti megkeresések fogadására kijelöltek.

(2) A tagállamok meghozzák az (1) bekezdésben előírt segítségnyújtás megkönnyítéséhez szükséges közigazgatási és szervezeti intézkedéseket.

(3) Az (1) bekezdésnek megfelelően ezen irányelv céljaira kapcsolattartó pontként kijelölt tagállami illetékes hatóságok kötelesek indokolatlan késedelem nélkül átadni egymásnak az illetékes hatóságoknak az ezen irányelv alapján elfogadott intézkedésekben meghatározott feladataik ellátásához szükséges információkat.

Az ezen irányelv alapján más illetékes hatóságokkal információcserét folytató illetékes hatóságok a közlés időpontjában jelezhetik, hogy az ilyen információk kifejezett hozzájárulásuk nélkül nem tehetők közzé, és ebben az esetben az ilyen információcsere csak azt a célt szolgálhatja, amelyhez az adott hatóságok a beleegyezésüket adták.

A kapcsolattartó pontként kijelölt illetékes hatóság továbbíthatja a kapott információkat a többi illetékes hatóságnak; azonban más szervezeteknek, illetve természetes vagy jogi személyeknek csak az információt közlő illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulásával, és kizárólag olyan célból továbbíthatja ezeket az információkat, amelyhez e hatóságok beleegyezésüket adták, kivéve a kellően indokolt eseteket, és ilyen esetekben a kapcsolattartó pont köteles azonnal tájékoztatni az információt küldő kapcsolattartó pontot.

(4) Az illetékes hatóságok csak abban az esetben tagadhatják meg a valamely vizsgálat vagy felügyeleti tevékenység végrehajtásában való együttműködés iránti megkeresés teljesítését, illetve a (3) bekezdés szerinti információcserét, ha:

- a) az ilyen vizsgálat, helyszíni ellenőrzés, felügyeleti tevékenység vagy információcsere hátrányosan érintheti a megkeresett tagállam szuverenitását, biztonságát vagy közrendjét;
- b) ugyanezen tevékenységek és személyek tekintetében már kezdeményeztek bírósági eljárást a megkeresett tagállam hatóságainál;
- c) az érintett személyek és tevékenységek tekintetében a megkeresett tagállamban már jogerős ítélet született.

Ilyen elutasítás esetén az illetékes hatóság értesíti e tényről a megkereséssel élő illetékes hatóságot, a lehető legrészletesebb tájékoztatást nyújtva számára.

23. cikk

Az egyes tagállamok illetékes hatóságai közötti nézetkülönbségek rendezése

Az illetékes hatóságok az EBH elé utalhatják azokat az eseteket, amelyekben az együttműködést és különösen az információcsere iránti megkeresést elutasították, vagy arra a megkeresett hatóságok nem adtak visszajelzést ésszerű időn belül, és az 1093/2010/EU rendelet 19. cikkével összhangban kérhetik az EBH segítségét. Az ilyen esetekben az EBH az említett cikkben ráruházott jogkörökkel összhangban eljárhat, és az EBH által az említett cikkkel összhangban hozott kötelező erejű határozat az érintett hatóságokra nézve attól függetlenül kötelező, hogy ezen illetékes hatóságok tagjai-e az EBH-nak, vagy sem.

24. cikk

Alternatív vitarendezés

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az ebben az irányelvben meghatározott jogokkal és kötelezettségekkel kapcsolatban felmerült viták rendezése céljából hatékony és eredményes alternatív vitarendezési eljárások álljanak a fogyasztók rendelkezésére. Az említett alternatív vitarendezési eljárásoknak, valamint az eljárásokban közreműködő szervezeteknek meg kell felelniük a 2013/11/EU irányelvben meghatározott minőségi követelményeknek.

25. cikk

A díj ellenében biztosított fizetési számla nyitása iránti kérelem elutasítása esetén alkalmazandó mechanizmus

A 16. cikk sérelme nélkül a tagállamok külön mechanizmust vezethetnek be annak biztosítására, hogy azok a fogyasztók, akik az érintett tagállam területén nem rendelkeznek fizetési számlával és a hitelintézetek által díj ellenében biztosított fizetési számla iránti kérelmük elutasításra került, ténylegesen és díjmentesen igénybe vehessenek egy alapszintű fizetési számlát.

VI. FEJEZET

SZANKCIÓK

26. cikk

Szankciók

(1) A tagállamok meghatározzák az ezen irányelvet átültető nemzeti jogszabályok megsértéséért kiszabható szankciókkal kapcsolatos szabályokat, és minden szükséges intézkedést megtesznek ezen szabályok érvényesítése érdekében. A szankcióknak hatékonyak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük.

(2) A tagállamok rendelkeznek arról, hogy az illetékes hatóság minden olyan közigazgatási szankciót nyilvánosságra hozhat, amelyet az ezen irányelv átültetése keretében elfogadott intézkedések megsértése esetén kiró, kivéve, ha a nyilvánosságra hozatal súlyosan veszélyeztetné a pénzügyi piacokat, vagy aránytalan kárt okozna az érintett feleknek.

VII. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

27. cikk

Értékelés

(1) A tagállamok először 2018. szeptember 18-ig, majd azt követően két évenként tájékoztatják a Bizottságot a következőkről:

- a) mennyiben felelnek meg a pénzforgalmi szolgáltatók a 4–6. cikkben foglalt rendelkezéseknek;
- b) mennyiben felelnek meg a tagállamok azon kötelezettségüknek, hogy gondoskodjanak a 7. cikk szerinti összehasonlító weboldalak meglétéről;
- c) mekkora volt a számlaváltások száma, valamint a számlaváltásra irányuló, elutasított kérelmek aránya;
- d) mekkora volt az alapszintű fizetési számlát kínáló hitelintézetek száma, a megnyitott alapszintű fizetési számlák száma, valamint a fizetésiszámla-nyitásra irányuló, elutasított kérelmek aránya.

(2) A Bizottság – először 2018. szeptember 18-ig, majd azt követően két évenként – jelentést készít a tagállamoktól kapott információk alapján.

28. cikk

Felülvizsgálat

(1) A Bizottság 2019. szeptember 18-ig jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak ezen irányelv alkalmazásáról, és amennyiben szükséges, a jelentéshez jogalkotási javaslatot is csatol.

A jelentésnek a következőket kell tartalmaznia:

- a) a Bizottság által az ezen irányelv vonatkozásában kezdeményezett valamennyi kötelezettségességi eljárást tartalmazó lista;
- b) az irányelv hatálya alá tartozó fizetési számlák tekintetében az egyes tagállamokban alkalmazott díjak átlagos szintjének bemutatása;
- c) egy olyan keretrendszer kidolgozásának megvalósíthatóságára vonatkozó értékelés, amely biztosítja az átutalásoknak egy adott fizetési számláról egy másik, ugyanabban a tagállamban vezetett fizetési számlára történő automatikus átirányítását, és ezzel párhuzamosan az átirányított átutalásokról automatikusan értesíti a fizető feleket, illetve a kedvezményezetteket;
- d) arra vonatkozó értékelés, hogy kiterjeszhető-e a 10. cikkben meghatározott számlaváltási szolgáltatás azokra az esetekre, ahol a korábbi és az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató különböző tagállamban található, illetve megvalósítható-e a 11. cikk szerinti, más tagállamban való számlanyitás;
- e) azoknak a számlatulajdonosoknak – a tagállamok által a 27. cikk értelmében nyújtott információk alapján megállapított – száma, akik az ezen irányelv átültetése óta fizetési számlát váltottak;
- f) a fizetésiszámla-számok Unió-szerte történő teljes körű hordozhatósága bevezetésének költségeire és hasznára vonatkozó felmérés;
- g) az alapszintű fizetési számlát kínáló hitelintézetek számára vonatkozó felmérés;
- h) arra vonatkozó felmérés, hogy az ezen irányelv átültetése óta hány fogyasztó nyitott alapszintű fizetési számlát, illetve anonimizált információk rendelkezésre állása esetén ezeknek a fogyasztóknak a jellemzői;
- i) az alapszintű fizetési számlák tekintetében éves szinten átlagosan felszámított díjakkal kapcsolatos tagállami szintű felmérés;
- j) a meglévő intézkedések hatékonyságának felmérése, valamint annak vizsgálata, hogy szükség van-e további intézkedésekre a pénzügyi kirekesztés felszámolása, illetve a túlzott eladósodottság kapcsán a társadalom kiszolgáltatott tagjainak való segítségnyújtás céljából;
- k) a tagállamok körében a fogyasztók pénzforgalmi szolgáltatásokból való kizárásának mérséklésére alkalmazott bevált módszerek.

(2) A jelentés keretében a Bizottság értékeli – többek között a tagállamoktól a 27. cikk értelmében kapott információk alapján –, hogy a fizetési módok és a technológia fejlődését figyelembe véve szükség van-e az alapszintű fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatások jegyzékének módosítására, illetve aktualizálására.

(3) A jelentés során a Bizottság azt is értékeli, hogy az összehasonlító weboldalak és a számlacsomagok tekintetében szükség van-e a 7. és 8. cikk szerint elfogadott intézkedések mellett további intézkedésekre és különösen az összehasonlító weboldalak akkreditálására.

29. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok legkésőbb 2016. szeptember 18-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. Ezen intézkedések szövegét haladéktalanul megküldik a Bizottságnak.

(2) Az (1) bekezdésben említett intézkedéseket 2016. szeptember 18-tól kell alkalmazni.

Az első albekezdéstől eltérve:

- a) A 3. cikket 2014. szeptember 17-től kell alkalmazni.
- b) A tagállamok azon intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljenek a 4. cikk (1)–(5) bekezdésének, az 5. cikk (1), (2) és (3) bekezdésének, a 6. cikk (1) és (2) bekezdésének, valamint a 7. cikknek a 3. cikk (4) bekezdésében említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktus hatálybalépésétől számított kilenc hónaptól alkalmazzák.
- c) Azok a tagállamok, amelyekben nemzeti szinten már létezik a díjjegyzékkel egyenértékű dokumentum, legkésőbb a 3. cikk (4) bekezdésében említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktus hatálybalépésétől számított 18 hónapon belül kötelesek átvenni a közös formátumú díjjegyzéket és a közös szimbólumot.
- d) Azok a tagállamok, amelyekben nemzeti szinten már létezik a díjkimutatással egyenértékű dokumentum, legkésőbb a 3. cikk (4) bekezdésében említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktus hatálybalépésétől számított 18 hónapon belül kötelesek átvenni a közös formátumú díjkimutatást és a közös szimbólumot.

(3) Amikor a tagállamok elfogadják az (1) bekezdésben említett intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(4) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb intézkedéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

30. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

31. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a Szerződésnek megfelelően a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 2014. július 23-án.

az Európai Parlament részéről

az elnök

M. SCHULZ

a Tanács részéről

az elnök

S. GOZI
